

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 246

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 53

11 września 2010

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2010/C 246/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 234 z 28.8.2010..... 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2010/C 246/02

Sprawa C-271/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywy 92/50/EWG i 2004/18/WE — Zamówienia publiczne na usługi — Pracownicze ubezpieczenie emerytalne pracowników komunalnej służby publicznej — Bezpośrednie udzielanie zamówień bez przeprowadzenia przetargu na poziomie Unii instytucjom ubezpieczenia społecznego określonym w układzie zbiorowym zawartym pomiędzy partnerami społecznymi) 2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2010/C 246/03	Sprawa C-573/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 79/409/EWG — Ochrona dzikiego ptactwa — Środki transpozycji)	3
2010/C 246/04	Sprawa C-577/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Antwerpen — Belgia) — Rijksdienst voor Pensioenen przeciwko Elisabeth Brouwer (Równe traktowanie kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego — Dyrektywa 79/7/EWG — Pracownicy przygraniczni — Obliczanie emerytur)	3
2010/C 246/05	Sprawa C-582/08: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 169 — 171 — Trzynasta dyrektywa 86/560/EWG — Artykuł 2 — Zwrot — Podatnik niemający siedziby w Unii — Transakcje ubezpieczeniowe — Transakcje finansowe)	4
2010/C 246/06	Sprawa C-40/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez VAT and Duties Tribunal, Manchester — Zjednoczone Królestwo) — Astra Zeneca UK Limited przeciwko Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 2 pkt 1 — Pojęcie „świadczenie usług dokonywane odpłatnie” — Bony towarowe wydawane przez spółkę swym pracownikom w ramach wynagrodzenia)	4
2010/C 246/07	Sprawa C-54/09 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 29 lipca 2010 r. Republika Grecka przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Rolnictwo — Wspólna organizacja rynku wina — Pomoc w zakresie restrukturyzacji i przekształcania winnic — Rozporządzenie (WE) nr 1493/1999 — Ustalenie ostatecznych przydziałów środków finansowych przyznanych państwom członkowskim — Rozporządzenie nr 1227/2000 — Artykuł 16 ust. 1 — Termin — Wiązący charakter)	5
2010/C 246/08	Sprawa C-70/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Alexander Hengartner, Rudolf Gasser przeciwko Landesregierung Vorarlberg (Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób — Dzierżawa terenu łowieckiego — Podatek regionalny — Pojęcie działalności gospodarczej — Zasada równego traktowania)	5
2010/C 246/09	Sprawa C-74/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Belgia) — Bâtiments et Ponts Construction S.A. i WISAG Produktionsservice GmbH (dawniej ThyssenKrupp Industrieservice GmbH) przeciwko Berlaymont 2000 SA (Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 93/37/EWG — Artykuł 24 — Podstawy wykluczenia — Obowiązki dotyczące opłacania składek na ubezpieczenia społeczne oraz podatków i opłat — Obowiązek rejestracji oferentów, pod rygorem wykluczenia — „Commission d'enregistrement” i jej kompetencje — Badanie ważności zaświadczeń wydanych przez właściwe organy administracji państwa członkowskiego siedziby zagranicznych oferentów)	6
2010/C 246/10	Sprawa C-151/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social Único de Algeciras — Hiszpania) — Federación de Servicios Públicos de la UGT (UGT-FSP) przeciwko Ayuntamiento de la Línea de la Concepción, Marii del Rosario Vecino Uribe, Ministerio Fiscal (Przejęcie przedsiębiorstwa — Dyrektywa 2001/23/CE — Ochrona praw pracowniczych — Przedstawiciele pracowników — Niezależność przejętej jednostki)	6

2010/C 246/11	Sprawa C-188/09: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelną Sąd Administracyjny — Rzeczpospolita Polska) — Dyrektor Izby Skarbowej w Białymstoku przeciwko Profaktor Kulesza, Frankowski, Józwiak, Orłowski spółka jawna w Białymstoku, dawniej Profaktor Kulesza, Frankowski, Trzaska spółka jawna w Białymstoku (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Podatek VAT — Prawo do odliczenia — Zmniejszenie zakresu prawa do odliczenia w przypadku naruszenia obowiązku stosowania kasy rejestrującej)	7
2010/C 246/12	Sprawa C-189/09: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 29 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/24/WE — Ochrona prywatności — Zatrzymywanie generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem usług łączności elektronicznej — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	8
2010/C 246/13	Sprawa C-214/09 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 lipca 2010 r. — Anheuser-Busch, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Budějovický Budvar, národní podnik (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Zgłoszenie słownego znaku towarowego BUDWEISER — Sprzeciw — Artykuł 8 ust. 1 lit. a) i b) tego rozporządzenia — Wcześniejsze słowne i graficzne międzynarodowe znaki towarowe BUDWEISER i Budweiser Budvar — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 43 ust. 2 i 3 wspomnianego rozporządzenia — Przedstawienie dowodów „w odpowiednim terminie” — Świadczenie przedłużenia rejestracji wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94)	8
2010/C 246/14	Sprawa C-234/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret — Dania) — Skatteministeriet przeciwko DSV Road A/S (Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 204 ust. 1 lit. a) — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Artykuł 859 — Procedura tranzytu zewnętrznego — Upoważniony nadawca — Powstanie długu celnego — Dokumenty tranzytowe dla nieistniejących towarów)	9
2010/C 246/15	Sprawa C-248/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 29 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts — Republika Łotewska) — SIA Pakora Pluss przeciwko Valsts ieņēmumu dienests (Akt o przystąpieniu do Unii Europejskiej — Unia celna — Środki przejściowe — Zwolnienie z opłat celnych przy dopuszczeniu do swobodnego obrotu — Towary przewożone w rozszerzonej Wspólnocie w chwili przystąpienia Republiki Łotewskiej — Formalności przywozowe — Należności celne przywozowe — VAT)	9
2010/C 246/16	Sprawa C-256/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Bianca Purrucker przeciwko Guillermowi Vallésowi Pérezowi (Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Środki tymczasowe lub zabezpieczające — Uznanie i wykonanie).....	10
2010/C 246/17	Sprawa C-354/09: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 15 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Gaston Schul BV przeciwko Staatssecretaris van Financiën (Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 33 — Wartość celna towarów — Włączenie należności celnych — Klauzula dostawy na warunkach „Delivered Duty Paid” (dostarczone, cło opłacone))	11

2010/C 246/18	Sprawa C-368/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Baranya Megyei Bíróság — Republika Węgierska) — Pannon Gép Centrum Kft przeciwko APEH Központi Hivatal Hatósági Főosztály Dél-dunántúli Kihelyezett Hatósági Osztály (Szósta dyrektywa VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Prawo do odliczenia podatku naliczonego — Uregulowanie krajowe karzące każdy błąd formalny na fakturze utratą prawa do odliczenia) 11	11
2010/C 246/19	Sprawa C-371/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs przeciwko Isaac International Limited (Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Kodeks celny — Artykuł 212a — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Artykuł 292 — Rozporządzenie (WE) nr 88/97 — Artykuł 14 — Cła antydumpingowe — Ramy rowerowe) 12	12
2010/C 246/20	Sprawa C-377/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Bruxelles — Belgia) — Françoise-Eléonor Hanssens-Ensch (syndyk masy upadłościowej Agenor SA) przeciwko Wspólnocie Europejskiej (Artykuły 235 WE i 288 akapit drugi WE — Właściwość Trybunału do rozpoznania skargi o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej wniesionej przeciwko Wspólnocie Europejskiej — Skarga o pokrycie pasywów w rozumieniu art. 530 § 1 belgijskiego kodeksu spółek — Skarga wniesiona przez syndyka masy upadłościowej spółki akcyjnej przeciwko Wspólnocie Europejskiej — Właściwość sądów krajowych do rozpoznania takiej skargi) 13	13
2010/C 246/21	Sprawa C-512/09: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/66/WE — Baterie i akumulatory oraz zużyte baterie i akumulatory — Brak transpozycji dyrektywy w przewidzianym terminie) 13	13
2010/C 246/22	Sprawa C-513/09: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 29 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/66/WE — baterie i akumulatory oraz zużyte baterie i akumulatory — Brak transpozycji w przewidzianym terminie) 14	14
2010/C 246/23	Sprawa C-515/09: Wyrok Trybunału (ósmą izba) z dnia 29 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/21/WE — Gospodarowanie odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie) 14	14
2010/C 246/24	Sprawa C-6/10: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 29 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/46/WE — Prawo spółek — Roczne sprawozdania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe spółek — Brak transpozycji lub powiadomienia o krajowych przepisach transponujących) 14	14
2010/C 246/25	Sprawa C-8/10: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 15 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/46/WE — Roczne sprawozdania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe spółek — Brak transpozycji w przewidzianym terminie) 15	15

2010/C 246/26	Sprawa C-19/10: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 29 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozporządzenia (WE) nr 273/2004 i 111/2005 — Prekursory narkotykowe — Kontrola i nadzór w obrębie Unii — Nadzorowanie handlu pomiędzy Unią i państwami trzecimi — Sankcje)	15
2010/C 246/27	Sprawa C-35/09: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 29 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/21/WE — Gospodarowanie odpadami — Górnictwo — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	16
2010/C 246/28	Sprawa C-254/10 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 18 marca 2010 r. w sprawie T-94/08 Centre de Coordination Carrefour przeciwko Komisji, wniesione w dniu 21 maja 2010 r. przez Centre de Coordination Carrefour SNC	16
2010/C 246/29	Sprawa C-262/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 27 maja 2010 r. — Döhler Neuenkirchen GmbH przeciwko Hauptzollamt Oldenburg	17
2010/C 246/30	Sprawa C-275/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 2 czerwca 2010 r. — Residex Capital IV CV przeciwko Gemeente Rotterdam	18
2010/C 246/31	Sprawa C-277/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgerecht Wien (Austria) w dniu 3 czerwca 2010 r. — Martin Luksan przeciwko Petrusowi van der Let	18
2010/C 246/32	Sprawa C-284/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 czerwca 2010 r. — Telefónica de España S.A. przeciwko Administración del Estado	19
2010/C 246/33	Sprawa C-285/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 czerwca 2010 r. — Campsa Estaciones de Servicio S.A. przeciwko Administración del Estado	20
2010/C 246/34	Sprawa C-288/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Koophandel te Dendermonde (Belgia) w dniu 2 czerwca 2010 r. — Wamo BVBA przeciwko JBC NV i Modemakers Fashion NV	20
2010/C 246/35	Sprawa C-289/10 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 19 marca 2010 r. w sprawie T-50/05 Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 10 czerwca 2010 r. przez European Dynamics SA	20
2010/C 246/36	Sprawa C-301/10: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	21
2010/C 246/37	Sprawa C-303/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 21 czerwca 2010 r. — Administración General del Estado przeciwko Red Nacional de Ferrocarriles Españoles (RENFE)	22

2010/C 246/38	Sprawa C-304/10: Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	22
2010/C 246/39	Sprawa C-307/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez The Person Appointed by the Lord Chancellor (Zjednoczone Królestwo) w dniu 28 czerwca 2010 r. — The Chartered Institute of Patent Attorneys przeciwko Registrar of Trade Marks	23
2010/C 246/40	Sprawa C-308/10 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 27 kwietnia 2010 r. w sprawie T-392/06 Union Investment Privatfonds GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory); przy udziale: Unicre-Cartão International De Crédito SA, wniesione w dniu 29 czerwca 2010 r. przez Union Investment Privatfonds GmbH	23
2010/C 246/41	Sprawa C-311/10: Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	24
2010/C 246/42	Sprawa C-314/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 30 czerwca 2010 r. — Hubert Pagnoul przeciwko państwu belgijskiemu — SPF Finances	24
2010/C 246/43	Sprawa C-317/10 P: Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 27 kwietnia 2010 r. w sprawach połączonych T-303/06 i T-337/06 UniCredito Italiano SpA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i Union Investment Privatfonds GmbH, wniesione w dniu 2 lipca 2010 r. przez Union Investment Privatfonds GmbH	25
2010/C 246/44	Sprawa C-318/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 2 lipca 2010 r. — SIAT SA przeciwko Państwu belgijskiemu	26
2010/C 246/45	Sprawa C-319/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Haarlem (Niderlandy) w dniu 2 lipca 2010 r. — X przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Y	26
2010/C 246/46	Sprawa C-320/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Haarlem (Niderlandy) w dniu 2 lipca 2010 r. — X B.V. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst P	27
2010/C 246/47	Sprawa C-321/10: Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii	28
2010/C 246/48	Sprawa C-322/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Civil Division) (England and Wales) w dniu 5 lipca 2010 r. — Medeva BV przeciwko Comptroller-General of Patents	28
2010/C 246/49	Sprawa C-327/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresní soud v Chebu (Republika Czeska) w dniu 5 lipca 2010 r. — Hypoteční banka, a.s. przeciwko Udonowi Mike'owi Lindnerowi	29
2010/C 246/50	Sprawa C-334/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 12 lipca 2010 r. — X przeciwko Staatssecretaris van Financiën	30

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2010/C 246/51	Sprawa C-340/10: Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Cypryjskiej	30
2010/C 246/52	Sprawa C-346/10: Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej	31
2010/C 246/53	Sprawa C-347/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 8 lipca 2010 r. — A. Salemink przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV)	32
2010/C 246/54	Sprawa C-348/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (Republika Łotewska) w dniu 9 lipca 2010 r. — SIA Norma-A i SIA Dekom przeciwko Ludzas novada dome	32
2010/C 246/55	Sprawa C-350/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 12 lipca 2010 r. — Nordea Pankki Suomi Oyj	33
2010/C 246/56	Sprawa C-353/10: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej	33
2010/C 246/57	Sprawa C-354/10: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej	34
2010/C 246/58	Sprawa C-355/10: Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2010 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej	34
2010/C 246/59	Sprawa C-356/10: Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii	35
2010/C 246/60	Sprawa C-374/10: Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji	35

Sąd

2010/C 246/61	Sprawa T-165/10: Postanowienie Sądu z dnia 14 lipca 2010 r. — Grupo Osborne przeciwko OHIM — Confecciones Sanfertús (TORO) (Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	36
2010/C 246/62	Sprawa T-271/10 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 22 lipca 2010 r. — H przeciwko Radzie i in. (Postępowanie w sprawie środka tymczasowego — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Urzędnik krajowy oddelegowany do misji policyjnej Unii Europejskiej w Bośni i Hercegowinie — Decyzja o przeniesieniu z urzędu i obniżeniu grupy zaszerogowania — Wniosek o zawieszenie wykonania — Dopuszczalność — Brak pilnego charakteru)	36
2010/C 246/63	Sprawa T-297/10: Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2010 r. — DBV przeciwko Komisji	37

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2010/C 246/64	Sprawa T-300/10: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2010 r. — Internationaler Hilfsfonds przeciwko Komisji	37
2010/C 246/65	Sprawa T-303/10: Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2010 r. — Wam przeciwko Komisji	38
2010/C 246/66	Sprawy połączone T-440/07, T-465/07 i T-1/08: Postanowienie Sądu z dnia 7 lipca 2010 r. — Huta Buczek i in. przeciwko Komisji	39
2010/C 246/67	Sprawa T-499/07: Postanowienie Sądu z dnia 12 lipca 2010 r. — Bułgaria przeciwko Komisji	39
 Sąd do spraw Służby Publicznej 		
2010/C 246/68	Sprawa F-126/06: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 8 lipca 2010 r. — Magazzu przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Powołanie — Członkowie personelu tymczasowego powołani na urzędników — Osoby wpisane na listę rezerwy konkursu opublikowanego przed wejściem w życie nowego regulaminu pracowniczego — Zaszeregowanie do grupy na podstawie nowych mniej korzystnych przepisów — Prawa nabyte — Zasada niedyskryminacji — Artykuły 2, 5 i 12 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego)	40
2010/C 246/69	Sprawa F-130/06: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 8 lipca 2010 r. — Sotgia przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Powołanie — Członkowie personelu tymczasowego powołani na urzędników — Kandydaci wpisani na listę rezerwy przed wejściem w życie nowego regulaminu pracowniczego — Zaszeregowanie do grupy na podstawie nowych mniej korzystnych przepisów — Artykuł 5 ust. 4 i art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego)	40
2010/C 246/70	Sprawa F-17/08: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 8 lipca 2010 r. — Wybranowski przeciwko Komisji (Służba publiczna — Konkurs otwarty — Nieumieszczenie nazwiska na liście rezerwy administratorów — Ocena z egzaminu ustnego — Ogłoszenie o konkursie EPSO/AD/60/06 — Uzasadnienie — Uprawnienia komisji konkursowej — Ocena kandydatów)	41
2010/C 246/71	Sprawa F-37/10: Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2010 r. — Stratakis przeciwko Komisji	41
2010/C 246/72	Sprawa F-46/10: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2010 r. — AD przeciwko Komisji	41
2010/C 246/73	Sprawa F-48/10: Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2010 r. — Z przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości	42
2010/C 246/74	Sprawa F-51/10: Skarga wniesiona w dniu 1 lipca 2010 r. — Bermejo Garde przeciwko EKES	42
2010/C 246/75	Sprawa F-54/10: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2010 r. — Verheyden przeciwko Komisji	43
2010/C 246/76	Sprawa F-55/10: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2010 r. — Moschonaki przeciwko Komisji	43
2010/C 246/77	Sprawa F-56/10: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2010 r. — Hecq przeciwko Komisji	43

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2010/C 246/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 234 z 28.8.2010.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Dz.U. C 209 z 31.7.2010.

Dz.U. C 195 z 17.7.2010.

Dz.U. C 179 z 3.7.2010.

Dz.U. C 161 z 19.6.2010.

Dz.U. C 148 z 5.6.2010.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-271/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywy 92/50/EWG i 2004/18/WE — Zamówienia publiczne na usługi — Pracownicze ubezpieczenie emerytalne pracowników komunalnej służby publicznej — Bezpośrednie udzielanie zamówień bez przeprowadzenia przetargu na poziomie Unii instytucjom ubezpieczenia społecznego określonym w układzie zbiorowym zawartym pomiędzy partnerami społecznymi)

(2010/C 246/02)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Wilms i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma i N. Graf Vitzthum, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przedstawiciele: B. Weis Fogh i M.C. Pilgaard Zinglensen), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i M.A. Engman, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 8 w związku z tytułami III–VI dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, s. 1) oraz art. 20 w związku z art. 23–55 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur

udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Udzielanie przez władze gminne i przedsiębiorstwa komunalne zamówień publicznych dotyczących zbiorowych programów emerytalnych bezpośrednio bez przeprowadzania otwartych procedur udzielania zamówień publicznych

Sentencja

1) W zakresie, w jakim zamówienia na obsługę pracowniczych programów emerytalnych zostały udzielone bezpośrednio bez przeprowadzania przetargu na poziomie Unii Europejskiej instytucjom lub przedsiębiorstwom, o których mowa w art. 6 Tarifvertrag zur Entgeltumwandlung für Arbeitnehmer im Kommunalen öffentlichen Dienst (układu zbiorowego dotyczącego przekształcania części wynagrodzenia pracowników komunalnej służby publicznej na oszczędności emerytalne), w 2004 r. przez organy lub przedsiębiorstwa komunalne liczące wtedy ponad 4505 pracowników, w 2005 r. przez organy lub przedsiębiorstwa komunalne liczące wtedy ponad 3133 pracowników oraz w 2006 i 2007 r. przez organy lub przedsiębiorstwa komunalne liczące wtedy ponad 2402 pracowników, Republika Federalna Niemiec dopuściła się uchybienia zobowiązaniom ciążącym na niej do dnia 31 stycznia 2006 r. na mocy przepisów art. 8 w związku z tytułami III–VI dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi, a od dnia 1 lutego 2006 r. na mocy przepisów art. 20 w związku z art. 23–55 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, Królestwo Danii i Królestwo Szwecji ponoszą własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 lipca 2010 r. —
Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-573/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Dyrektywa 79/409/EWG — Ochrona dzikiego ptactwa —
Środki transpozycji)

(2010/C 246/03)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: D. Recchia,
pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri i
G. Fiengo, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naru-
szenie art. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13 i 18 dyrektywy Rady
79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony
dzikiego ptactwa (Dz.U. L 103, s. 1) — Niewłaściwa trans-
pozycja — Odstępstwa — Wymogi

Sentencja

- 1) Ponieważ przepisy dokonujące transpozycji dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa do włoskiego porządku prawnego nie są całkowicie zgodne z tą dyrektywą, a reżim transpozycji art. 9 nie gwarantuje, że odstępstwa przyjęte przez właściwe władze włoskie spełniają przesłanki i wymogi określone w tym przepisie, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2-7, 9-11, 13 i 18 tej dyrektywy.
- 2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 lipca 2010 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Arbeidshof te Antwerpen — Belgia) —
Rijksdienst voor Pensioenen przeciwko Elisabeth Brouwer

(Sprawa C-577/08) ⁽¹⁾

(Równe traktowanie kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpie-
czenia społecznego — Dyrektywa 79/7/EWG — Pracownicy
przygraniczni — Obliczanie emerytur)

(2010/C 246/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidshof te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rijksdienst voor Pensioenen

Strona pozwana: Elisabeth Brouwer

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym —
Arbeidshof te Antwerpen — Wykładnia art. 4 ust. 1 dyrektywy
Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopnio-
wego wprowadzania w życie zasady równego traktowania
kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego
(Dz.U. 1979, L 6, s. 24) — Przepisy krajowe ustanawiające
dla celów obliczania emerytur pracowników przygranicznych
ryczałtowe i fikcyjne wynagrodzeniaienne, które w przy-
padku kobiet są niższe niż w przypadku mężczyzn

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, na mocy których w odniesieniu do okresu lat 1968–1994 sposób obliczania emerytury pracowników przygranicznych płci żeńskiej opierał się — w odniesieniu do takiej samej pracy lub pracy tej samej wartości — na fikcyjnych lub ryczałtowych wynagrodzeniach dziennych niższych od wynagrodzeń przygranicznych pracowników płci męskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-582/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 169 — 171 — Trzynasta dyrektywa 86/560/EWG — Artykuł 2 — Zwrot — Podatnik niemający siedziby w Unii — Transakcje ubezpieczeniowe — Transakcje finansowe)

(2010/C 246/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i M. Afonso, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: I. Rao, S. Hathaway, pełnomocnicy, K. Lasok, QC)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 169, art. 170 i art. 171 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) i art. 2 ust. 1 trzynastej dyrektywy Rady 86/560/EWG z dnia 17 listopada 1986 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty (Dz.U. L 326, s. 40) — Ustawodawstwo krajowe niepozwalające na odzyskanie podatku naliczonego w zakresie pewnych transakcji ubezpieczeniowych i finansowych podatników mających siedzibę poza Wspólnotą

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez VAT and Duties Tribunal, Manchester — Zjednoczone Królestwo) — Astra Zeneca UK Limited przeciwko Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs

(Sprawa C-40/09) ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 2 pkt 1 — Pojęcie „świadczenie usług dokonywane odpłatnie” — Bony towarowe wydawane przez spółkę swym pracownikom w ramach wynagrodzenia)

(2010/C 246/06)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

VAT and Duties Tribunal, Manchester

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Astra Zeneca UK Limited

Strona pozwana: Her Majesty's Commissioners of Revenue and Customs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — VAT and Duties Tribunal, Manchester — Interpretacja art. 2 ust. 1, art. 6 ust. 2 lit. b) i art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Pojęcie odpłatnego świadczenia usług — Bony towarowe wydawane pracownikowi zgodnie z umową o pracę, których część wartości odliczana jest z wynagrodzenia

Sentencja

Artykuł 2 pkt 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatki od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r., musi być interpretowany w ten sposób, że przekazanie bonów towarowych przez spółkę, która nabyła je za cenę obejmującą podatek od wartości dodanej, swym pracownikom w zamian za rezygnację przez nich z części wynagrodzenia w gotówce, stanowi odpłatne świadczenie usług w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 90 z 18.4.2009.

**Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 29 lipca 2010 r.
Republika Grecka przeciwko Komisji Europejskiej**

(Sprawa C-54/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Rolnictwo — Wspólna organizacja rynku wina — Pomoc w zakresie restrukturyzacji i przekształcania winnic — Rozporządzenie (WE) nr 1493/1999 — Ustalenie ostatecznych przydziałów środków finansowych przyznanych państwom członkowskim — Rozporządzenie nr 1227/2000 — Artykuł 16 ust. 1 — Termin — Wiążący charakter)

(2010/C 246/07)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias i M. Tassopoulou, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Tserepa-Lacombe i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 11 grudnia 2008 r. w sprawie T-339/06 Grecja przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2006/669/WE z dnia 4 października 2006 r. określającej ostateczne przydziały finansowe dla państw członkowskich w odniesieniu do liczby hektarów przeznaczonych na restrukturyzację i konwersję winnic na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 na rok budżetowy 2006 (notyfikowanej pod nr C(2006) 4348) (Dz.U. L 275, s. 62) w zakresie, w jakim ustalono w niej liczbę hektarów i ostateczne przydziały finansowe dla Grecji

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Republika Grecka zostaje obciążona kosztami.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 4.4.2009.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 lipca 2010 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) —
Alexander Hengartner, Rudolf Gasser przeciwko
Landesregierung Vorarlberg**

(Sprawa C-70/09) ⁽¹⁾

(Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób — Dzierżawa terenu łowieckiego — Podatek regionalny — Pojęcie działalności gospodarczej — Zasada równego traktowania)

(2010/C 246/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alexander Hengartner, Rudolf Gasser

Strona pozwana: Landesregierung Vorarlberg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerichtshof (Austria) — Wykładnia art. 43 WE — Pojęcie działalności gospodarczej — Prowadzone w celu niezarobkowym polowanie o charakterze sportowym — Sprzedaż dziczyzny w celu pokrycia części kosztów związanych z polowaniem — Brak zysków

Sentencja

Postanowienia umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1999 r., nie stoją na przeszkodzie temu, aby, w kontekście poboru podatku należnego za świadczenie usługi takiej jak oddanie do dyspozycji prawa do polowania, obywatel jednej z umawiających się stron był traktowany na terytorium drugiej umawiającej się strony jako usługobiorca w sposób odmienny niż osoby mające główne miejsce zamieszkania na tym terytorium, obywatele Unii oraz osoby, które prawo Unii Europejskiej traktuje w ten sam sposób.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Belgia) — Bâtiments et Ponts Construction S.A. i WISAG Produktionservice GmbH (dawniej ThyssenKrupp Industrieservice GmbH) przeciwko Berlaymont 2000 SA

(Sprawa C-74/09) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 93/37/EWG — Artykuł 24 — Podstawy wykluczenia — Obowiązki dotyczące opłacania składek na ubezpieczenia społeczne oraz podatków i opłat — Obowiązek rejestracji oferentów, pod rygorem wykluczenia — „Commission d'enregistrement” i jej kompetencje — Badanie ważności zaświadczeń wydanych przez właściwe organy administracji państwa członkowskiego siedziby zagranicznych oferentów)

(2010/C 246/09)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bâtiments et Ponts Construction SA i WISAG Produktionservice GmbH (dawniej ThyssenKrupp Industrieservice GmbH)

Strona pozwana: Berlaymont 2000 SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Belgia) — Wykładnia art. 24 akapit drugi dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (Dz.U. L 199, s. 54) oraz art. 49 i 50 WE — Udzielanie zamówień publicznych — Przepisy krajowe pozwalające instytucji zamawiającej, po pierwsze, wykluczyć oferenta z powodu braku rejestracji w tym państwie, nawet jeśli przedstawił on równoważne zaświadczenia wydane przez organy administracji innego państwa członkowskiego, a po drugie, na badanie ważności tych zaświadczeń — Zgodność tych przepisów krajowych ze wskazanymi normami prawa wspólnotowego

Sentencja

1) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi ono na przeszkodzie przepisom krajowym, które wymagają, by przedsiębiorca mający siedzibę w innym państwie członkowskim posiadał w państwie członkowskim instytucji zamawiającej, do celów uzyskania zamówienia w tym państwie, rejestrację dotyczącą braku podstaw wykluczenia wymienionych w art. 24 akapit pierwszy dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. doty-

czącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, pod warunkiem że taki wymóg nie utrudnia ani nie opóźnia udziału przedsiębiorcy w danym postępowaniu przetargowym ani nie obciąża go nadmiernymi kosztami administracyjnymi oraz że ma on na celu wyłącznie weryfikację cech zawodowych zainteresowanego w rozumieniu powyższego przepisu.

2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie przepisom krajowym, na mocy których weryfikację zaświadczeń wydanych przedsiębiorcy z innego państwa członkowskiego przez organy administracji podatkowej i ubezpieczeń społecznych tego państwa powierza się organowi niebędącemu instytucją zamawiającą, jeżeli:

— organ ten składa się w większości z osób nominowanych przez organizację pracodawców i pracowników sektora budowlanego z prowincji, w której odbywa się dany przetarg oraz

— uprawnienia tego organu obejmują merytoryczną kontrolę ważności wspomnianych zaświadczeń.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social Único de Algeciras — Hiszpania) — Federación de Servicios Públicos de la UGT (UGT-FSP) przeciwko Ayuntamiento de la Línea de la Concepción, Marí del Rosario Vecino Uribe, Ministerio Fiscal

(Sprawa C-151/09) ⁽¹⁾

(Przejęcie przedsiębiorstwa — Dyrektywa 2001/23/CE — Ochrona praw pracowniczych — Przedstawiciele pracowników — Niezależność przejętej jednostki)

(2010/C 246/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Social Único de Algeciras

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Federación de Servicios Públicos de la UGT (UGT-FSP)

Strona pozwana: Ayuntamiento de la Línea de la Concepción, María del Rosario Vecino Uribe, Ministerio Fiscal

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Juzgado de lo Social Único de Algeciras — Wykładnia art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów — Obowiązek utrzymania statusu i funkcji przedstawicieli pracowników przedsiębiorstwa lub zakładu, które zachowały niezależność po przejęciu — Pojęcie niezależności

Sentencja

Przejęta jednostka gospodarcza zachowuje swoją niezależność w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów, w razie gdy uprawnienia przyznane przełożonym tej jednostki w ramach struktur organizacyjnych zbywającego, mianowicie uprawnienie do organizowania w sposób względnie swobodny i niezależny pracy w obrębie wspomnianej jednostki w celu prowadzenia właściwej dla niej działalności gospodarczej, a w szczególności uprawnienia do wydawania zarządzeń i poleceń, przydzielania zadań podporządkowanym pracownikom danej jednostki oraz decydowania o użyciu środków materialnych, którymi dysponuje, bez bezpośredniej ingerencji ze strony innych struktur organizacyjnych pracodawcy, pozostają w ramach struktur organizacyjnych przejmującego w istocie niezmienione.

Zwykła zmiana najwyższych zwierzchników nie może sama w sobie osłabiać niezależności przejętej jednostki, chyba że nowi najwyżsi zwierzchnicy dysponują uprawnieniami umożliwiającymi im bezpośrednio organizowanie działalności pracowników tej jednostki i przejmowanie w ten sposób od bezpośrednich zwierzchników pracowników procesów decyzyjnych wewnątrz tej jednostki.

(¹) Dz.U. C 167 z 18.7.2009.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny — Rzeczpospolita Polska) — Dyrektor Izby Skarbowej w Białymstoku przeciwko Profaktor Kulesza, Frankowski, Józwiak, Orłowski spółka jawna w Białymstoku, dawniej Profaktor Kulesza, Frankowski, Trzaska spółka jawna w Białymstoku

(Sprawa C-188/09) (¹)

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Podatek VAT — Prawo do odliczenia — Zmniejszenie zakresu prawa do odliczenia w przypadku naruszenia obowiązku stosowania kasy rejestrującej)

(2010/C 246/11)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dyrektor Izby Skarbowej w Białymstoku

Strona pozwana: Profaktor Kulesza, Frankowski, Józwiak, Orłowski spółka jawna w Białymstoku, dawniej Profaktor Kulesza, Frankowski, Trzaska spółka jawna w Białymstoku

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Naczelny Sąd Administracyjny — Wykładnia art. 2 akapity pierwszy i drugi pierwszej dyrektywy Rady 67/227/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych (Dz.U. 71, s. 1301) oraz art. 2, art. 10 ust. 1 i 2, art. 17 ust. 1 i 2, art. 27 ust. 1 i art. 33 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Zgodność z powyższymi przepisami uregulowania krajowego przewidującego obowiązek stosowania kasy rejestrującej do ewidencji czynności sprzedaży dokonywanych przez podatników VAT na rzecz osób niebędących podatnikami i przewidującego sankcję za naruszenie tego obowiązku w postaci utraty prawa do odliczenia w części wynoszącej 30 % podatku naliczonego

Sentencja

1) Wspólny system podatku od wartości dodanej, zdefiniowany w art. 2 ust. 1 i 2 pierwszej dyrektywy Rady 67/227/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych oraz w art. 2,

art. 10 ust. 1 i 2 oraz art. 17 ust. 1 i 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 2004/7/WE z dnia 20 stycznia 2004 r., nie stoi na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie czasowo ograniczyło zakres prawa do odliczenia podatku naliczonego w stosunku do podatników, którzy nie dopełnili formalności wpisania dokonanych przez nich czynności sprzedaży do ewidencji, pod warunkiem że tego rodzaju sankcja zgodna jest z zasadą proporcjonalności.

- 2) Przepisy, takie jak art. 111 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, nie są „specjalnymi środkami stanowiącymi odstępstwo”, mającymi na celu zapobieganie przypadkom oszustw podatkowych lub unikania opodatkowania, w rozumieniu art. 27 ust. 1 szóstej dyrektywy 77/388, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2004/7.
- 3) Artykuł 33 szóstej dyrektywy 77/388, w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2004/7, nie stanowi przeszkody dla utrzymywania w mocy przepisów takich jak art. 111 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

(¹) Dz.U. C 193 z 15.8.2009.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 29 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-189/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/24/WE — Ochrona prywatności — Zatrzymywanie generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem usług łączności elektronicznej — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2010/C 246/12)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Balta i B. Schöfer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciele: E. Riedl, pełnomocnik)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE (Dz.U. L 105, s. 54) lub brak powiadomienia o tych przepisach

Sentencja

- 1) Nie przyjmując w przepisany terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy
- 2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 180 z 1.8.2009.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 lipca 2010 r. — Anheuser-Busch, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory), Budějovický Budvar, národní podnik

(Sprawa C-214/09 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Zgłoszenie słownego znaku towarowego BUDWEISER — Sprzeciw — Artykuł 8 ust. 1 lit. a) i b) tego rozporządzenia — Wcześniejsze słowne i graficzne międzynarodowe znaki towarowe BUDWEISER i Budweiser Budvar — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 43 ust. 2 i 3 wspomnianego rozporządzenia — Przedstawienie dowodów „w odpowiednim terminie” — Świadczenie przedłużenia rejestracji wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94)

(2010/C 246/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Anheuser-Busch, Inc. (przedstawiciel: V. von Bomhard i B. Goebel, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral), Budějovický Budvar, národní podnik (przedstawiciel: K. Čermák, advokát)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie T-191/07 Anheuser-Busch, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), na mocy którego Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez zgłaszającego słowny znak towarowy „BUDWEISER” dla towarów należących do klasy 32 na decyzję R 299/2006-2 Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 20 marca 2007 r. oddalającą odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów, który odmówił rejestracji wspomnianego znaku w wyniku sprzeciwu właściciela słownych i graficznych międzynarodowych znaków towarowych „BUDWEISER” i „Budweiser Budvar” zarejestrowanych dla towarów należących do klas 31 i 32

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone i w części oddalone.
- 2) Anheuser-Busch Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 193 z 15.8.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret — Dania) — Skatteministeriet przeciwko DSV Road A/S

(Sprawa C-234/09) (¹)

(Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 204 ust. 1 lit. a) — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Artykuł 859 — Procedura tranzytu zewnętrznego — Upoważniony nadawca — Powstanie długu celnego — Dokumenty tranzytowe dla nieistniejących towarów)

(2010/C 246/14)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Skatteministeriet

Strona pozwana: DSV Road A/S

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Vestre Landsret — Wykładnia art. 1, art. 4 pkt 9 i 10, art. 92, art. 96 i art. 204 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Upoważniony nadawca, który błędnie utworzył dwa dokumenty tranzytowe dla tej samej partii towarów w nowym skomputeryzowanym systemie tranzytowym (NCTS), przypisując w ten sposób dwa różne numery ewidencji operacji tranzytowej tej samej partii towarów — Powstanie długu celnego wskutek braku możliwości zakończenia procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego przez przedstawienie towarów w urzędzie celnym przeznaczenia — Pobranie należności celnych od zgłoszonych towarów, które jednak nie istnieją fizycznie

Sentencja

Artykuł 204 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny zmieniony rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r. należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania w sytuacji takiej jak ta, która wystąpiła w sprawie przed sądem krajowym, w której upoważniony nadawca błędnie wszczął dwie procedury tranzytu zewnętrznego dla jednego i tego samego towaru, bowiem procedura nadliczbowa, odnosząca się do nieistniejącego towaru, nie może skutkować powstaniem długu celnego w zastosowaniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 205 z 29. 8.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 29 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts — Republika Łotewska) — SIA Pakora Plus przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-248/09) (¹)

(Akt o przystąpieniu do Unii Europejskiej — Unia celna — Środki przejściowe — Zwolnienie z opłat celnych przy dopuszczeniu do swobodnego obrotu — Towary przewożone w rozszerzonej Wspólnocie w chwili przystąpienia Republiki Łotewskiej — Formalności przywozowe — Należności celne przywozowe — VAT)

(2010/C 246/15)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SIA Pakora Pluss

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Augstākās tiesas Senāts — Wykładnia art. 4 pkt 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, (Dz.U. L 302, s. 1), art. 448 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1) a także pkt 1 rozdziału 5 załącznika IV do aktu o przystąpieniu 2003 — Przywóz drogą morską pojazdu samochodowego — Dopuszczenie do swobodnego obrotu bez opłat celnych i innych formalności eksportowych stosowanych do towarów, które w dacie przystąpienia były przewożone w poszerzonej Wspólnocie po spełnieniu formalności wywozowych

Sentencja

1) Punkt 1 rozdziału 5 załącznika IV do aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej powinien być interpretowany w ten sposób, że przy sprawdzaniu czy zostały spełnione w nim przewidziane formalności eksportowe, nie ma znaczenia to, czy dokonano czynności przewidzianych w art. 448 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 2787/2000 z dnia 15 grudnia 2000 r., nawet wówczas gdy został sporządzony manifest.

2) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny, w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r. oraz rozporządzenie nr 2454/93, w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie nr 2787/2000 mają zastosowanie w nowych państwach członkowskich od dnia 1 maja 2004 r., przy czym nie można skorzystać z procedury przewidzianej w pkt 1 rozdziału 5 załącznika IV do aktu o przystąpieniu wówczas, gdy nie zostały dochowane w nim przewidziane formalności eksportowe dla towarów przewożonych w rozszerzonej Wspólnocie w dniu przystąpienia tych nowych państw członkowskich do Unii Europejskiej.

3) Artykuł 4 pkt 10 rozporządzenia nr 2913/92, w brzmieniu zmienionym przez rozporządzenie nr 82/97 powinien być interpretowany w ten sposób, iż należności celne przywozowe nie zawierają podatku od wartości dodanej należnego z tytułu przywozu towarów.

4) W wypadku przywozu towarów zobowiązanymi do zapłaty podatku od wartości dodanej są osoba lub osoby wskazane lub uznane za zobowiązane przez państwo członkowskie, do którego towary są przywożone.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Bianca Purrucker przeciwko Guillerowi Vallésowi Pérezowi

(Sprawa C-256/09) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Środki tymczasowe lub zabezpieczające — Uznanie i wykonanie)

(2010/C 246/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bianca Purrucker

Strona pozwana: Guillermo Vallés Pérez

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia rozdziału 3 rozporządzenia Rady (WE) 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338, s. 1) — Stosowanie przepisów tego rozporządzenia dotyczących uznawania i wykonywania orzeczeń do środków tymczasowych w przedmiocie przyznania pieczy nad dzieckiem jego ojcu i nakazania powrotu dziecka przebywającego wraz z matką w innym państwie członkowskim

Sentencja

Przepisy art. 21 i następnych rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 nie mają zastosowania do środków tymczasowych w zakresie prawa do pieczy wchodzących w zakres art. 20 tego rozporządzenia

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 15 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Gaston Schul BV przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-354/09) (¹)

(Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 33 — Wartość celna towarów — Włączenie należności celnych — Klauzula dostawy na warunkach „Delivered Duty Paid” (dostarczone, cło opłacone))

(2010/C 246/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gaston Schul BV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Przedmiot

Wykładnia art. 33 ust. 1 i lit. f) oraz art. 220 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Wartość celna — Umowa obejmująca klauzulę dostawy na warunkach „Delivered Duty Paid” (dostarczone, cło opłacone), przy założeniu braku obowiązku zapłaty należności celnych — Kwota niewskazana — Ewentualne wyłączenie z wartości celnej

Sentencja

Przesłanka zawarta w art. 33 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny, zgodnie z którą należności celne przywzowowe ciężące na towarach będących przedmiotem przywozu powinny dawać się „wyodrębnić” z ceny faktycznie zapłaconej lub należnej spełniona jest w sytuacji, gdy strony umowy ustaliły, że towary dostarczone zostaną na warunkach klauzuli DDP („Delivered Duty Paid” —

dostarczone, cło zapłacone) i uczyniły stosowną wzmiankę w treści zgłoszenia celnego, jednakże — z uwagi na błędne przekonanie co do preferencyjnego pochodzenia tych towarów — nie uczyniły wzmianki w przedmiocie wysokości należności celnych przywzowowych.

(¹) Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Baranya Megyei Bíróság — Republika Węgierska) — Pannon Gép Centrum Kft przeciwko APEH Központi Hivatal Hatósági Főosztály Dél-dunántúli Kihelyezett Hatósági Osztály

(Sprawa C-368/09) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Prawo do odliczenia podatku naliczonego — Uregulowanie krajowe karzące każdy błąd formalny na fakturze utratą prawa do odliczenia)

(2010/C 246/18)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Baranya Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pannon Gép Centrum Kft

Strona pozwana: APEH Központi Hivatal Hatósági Főosztály Dél-dunántúli Kihelyezett Hatósági Osztály

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Baranya Megyei Bíróság — Wykładnia art. 17 ust. 1, art. 18 ust. 1 i art. 22 ust. 3 lit. a) i b) dyrektywy 77/388/EWG: szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s.1), a także dyrektywy Rady 2001/115/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. zmieniającej dyrektywę 77/388/EWG w celu uproszczenia, modernizacji i harmonizacji ustanowionych warunków fakturowania w zakresie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 15, s.24) — Utrata prawa do odliczenia przez usługobiorcę z powodu błędnej daty zakończenia robót wskazanej w fakturze wystawionej przez wykonawcę — Uregulowanie krajowe karzące każdy błąd formalny na fakturze pozbawieniem prawa do odliczenia

Sentencja

Artykuł 167, art. 178 lit. a), art. 220 pkt 1 i art. 226 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej powinny być interpretowane w ten sposób, iż sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu lub praktyce krajowej, na podstawie których organy krajowe odmawiają podatnikowi prawa do odliczenia od należnej od niego kwoty podatku VAT kwoty podatku należnego lub zapłaconego w związku z usługami, które zostały wyświadczone na jego rzecz z tego powodu, iż pierwotna faktura, znajdująca się w posiadaniu podatnika w chwili dokonywania odliczenia, zawierała błędną datę wykonania usług, oraz że brak było ciągłości numeracji na następnie skorygowanej fakturze i nocie korygującej unieważniającej pierwotną fakturę, jeżeli zostały spełnione przesłanki materialne odliczenia oraz przed podjęciem decyzji przez dany organ podatek dostarczył mu skorygowaną fakturę, wskazującą prawidłową datę wykonania usług, nawet jeżeli brak jest ciągłości numeracji na tej fakturze i nocie korygującej unieważniającej pierwotną fakturę.

(¹) Dz.U. C 11 z 16.1.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs przeciwko Isaac International Limited

(Sprawa C-371/09) (¹)

(Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Kodeks celny — Artykuł 212a — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Artykuł 292 — Rozporządzenie (WE) nr 88/97 — Artykuł 14 — Cła antydumpingowe — Ramy rowerowe)

(2010/C 246/19)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Strona pozwana: Isaac International Limited

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (Chancery Division) — Wykładnia art. 14 lit. c) rozporządzenia Komisji (WE) nr 88/97 z dnia 20 stycznia 1997 r. w sprawie zezwolenia na zwolnienie przywozu

niektórych części rowerowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej z rozszerzenia, na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 71/97, cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2474/93 (Dz.U. L 17, s. 17) — Wykładnia art. 292 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, s. 1) — Wykładnia art. 212a rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Cło antydumpingowe na rowery pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej — Przesłanki zwolnienia niektórych operacji przywozu podstawowych części rowerowych — Uzyskanie zezwolenia w zakresie szczególnego przeznaczenia — Importer, który nie uzyskał niezbędnego zezwolenia, gdyż nie zapoznał się z treścią art. 14 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 88/97 i art. 292 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2451/93 — Pojęcie ewidentnego zaniedbania

Sentencja

1) Procedura przewidziana w art. 292 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, zmienionego rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1602/2000 z dnia 24 lipca 2000 r., nie może prowadzić do udzielenia zezwolenia importerowi posiadającemu siedzibę i prowadzącemu działalność w dwóch państwach członkowskich oraz dokonującemu przywozu towarów do jednego państwa członkowskiego, a następnie natychmiast przewożącemu je do drugiego państwa członkowskiego, dzięki któremu korzystałby on ze zwolnienia z ceł antydumpingowych na podstawie art. 14 lit. c) rozporządzenia Komisji (WE) nr 88/97 z dnia 20 stycznia 1997 r. w sprawie zezwolenia na zwolnienie przywozu niektórych części rowerowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej z rozszerzenia, na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 71/97, cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2474/93.

2) Artykuł 212a rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r., nie pozwala na przyznanie zwolnienia z ceł antydumpingowych importerowi, który nie posiada uprzedniego zezwolenia na korzystanie ze zwolnienia z takich ceł na podstawie art. 14 lit. c) rozporządzenia nr 88/97.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 29 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Bruxelles — Belgia) — Françoise-Eléonor Hanssens-Ensch (syndyk masy upadłościowej Agenor SA) przeciwko Wspólnocie Europejskiej

(Sprawa C-377/09) ⁽¹⁾

(Artykuły 235 WE i 288 akapit drugi WE — Właściwość Trybunału do rozpoznania skargi o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej wniesionej przeciwko Wspólnocie Europejskiej — Skarga o pokrycie pasywów w rozumieniu art. 530 § 1 belgijskiego kodeksu spółek — Skarga wniesiona przez syndyka masy upadłościowej spółki akcyjnej przeciwko Wspólnocie Europejskiej — Właściwość sądów krajowych do rozpoznania takiej skargi)

(2010/C 246/20)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de commerce de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Françoise-Eléonor Hanssens-Ensch (syndyk masy upadłościowej Agenor SA)

Strona pozwana: Wspólnota Europejska

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de commerce de Bruxelles — Wykładnia art. 288 akapit drugi traktatu WE — Skarga o stwierdzenie odpowiedzialności wniesiona przez syndyka masy upadłościowej przeciwko Wspólnocie Europejskiej z powodu poważnego uchybienia, którego Wspólnota miała się dopuścić w ramach zarządzania de facto spółką handlową i które przyczyniło się do jej upadłości — Właściwość Trybunału do rozpoznania skargi o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej opartej na krajowych przepisach regulujących postępowanie upadłościowe

Sentencja

Skarga o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej wniesiona przeciwko Wspólnocie Europejskiej, mimo że oparta jest na przepisach krajowych ustanawiających szczególnie reżim prawny różniący się od ogólnego reżimu zainteresowanego państwa członkowskiego w przedmiocie odpowiedzialności cywilnej, nie należy, na mocy art. 235 WE w związku z art. 288 akapit drugi WE, do właściwości sądów krajowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-512/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/66/WE — Baterie i akumulatory oraz zużyte baterie i akumulatory — Brak transpozycji dyrektywy w przewidzianym terminie)

(2010/C 246/21)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Dimitriou i A. Margeli, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciel: N. Dafniou, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych w celu dostosowania się do dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów oraz uchylającej dyrektywę 91/157/EWG (Dz.U. L 266, s. 1)

Sentencja

1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu dostosowania się do dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów oraz uchylającej dyrektywę 91/157/EWG, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciąży na niej na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

**Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 29 lipca 2010 r. —
Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii**

(Sprawa C-513/09) ⁽¹⁾

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Dyrektywa 2006/66/WE — baterie i akumulatory oraz zużyte
baterie i akumulatory — Brak transpozycji w przewidzianym
terminie)**

(2010/C 246/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Peere i
A. Marghelis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciel: T. Materne,
pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak
przyjęcia w wyznaczonym terminie wszelkich przepisów
niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy
2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6
września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zuży-
tych baterii i akumulatorów oraz uchylającej dyrektywę
91/157/EWG (Dz.U. L 266, s. 1).

Sentencja

1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszelkich przepisów
ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w
celu zastosowania się do dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu
Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii
i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów oraz uchyl-
lającej dyrektywę 91/157/EWG Królestwo Belgii uchybiło zobow-
iązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy.

2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

**Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 29 lipca 2010 r. —
Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej**

(Sprawa C-515/09) ⁽¹⁾

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Dyrektywa 2006/21/WE — Gospodarowanie odpadami
pochodzącymi z przemysłu wydobywczego — Brak trans-
pozycji w wyznaczonym terminie)**

(2010/C 246/23)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A.
Marghelis i K. Saaremäel-Stoilov, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Estońska (przedstawiciel: L. Uibo,
pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak
ustanowienia w przewidzianym terminie wszystkich przepisów
niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/21/WE
Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w
sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu
wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE
(Dz.U. L 102, s. 15)

Sentencja

1) Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawo-
wych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla zastoso-
wania się do dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i
Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odp-
adami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej
dyrektywę 2004/35/WE Republika Estońska uchybiła zobowiąza-
niom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Estońska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 13.03.2010.

**Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 29 lipca 2010 r. —
Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii**

(Sprawa C-6/10) ⁽¹⁾

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Dyrektywa 2006/46/WE — Prawo spółek — Roczne sprawoz-
dania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe
spółek — Brak transpozycji lub powiadomienia o krajowych
przepisach transponujących)**

(2010/C 246/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i
L. de Schietere de Lophem, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciele: M. Jacobs i J.-
C. Halleux, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia lub podania do wiadomości w wyznaczonym terminie wszelkich przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2006/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, 83/349/EWG w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych, 86/635/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych oraz 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń (Dz.U. L 224, s. 1).

Sentencja

- 1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2006/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, 83/349/EWG w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych, 86/635/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych oraz 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 15 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-8/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/46/WE — Roczne sprawozdania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe spółek — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)

(2010/C 246/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i L. de Schieter de Lophem, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciel: C. Schiltz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprzyjęcie lub nieprzedstawienie w przewidzianym terminie wszelkich przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2006/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, 83/349/EWG w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych, 86/635/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych oraz 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń (Dz.U. L 224, s. 1)

Sentencja

- 1) Nieprzyjmując w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2006/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, 83/349/EWG w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych, 86/635/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych oraz 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 29 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-19/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozporządzenia (WE) nr 273/2004 i 111/2005 — Prekursory narkotykowe — Kontrola i nadzór w obrębie Unii — Nadzorowanie handlu pomiędzy Unią i państwami trzecimi — Sankcje)

(2010/C 246/26)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Oliver i S. Mortoni, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik i S. Fiorentino, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprzyjęcie w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do art. 12 rozporządzenia (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych (Dz.U. L 47, s. 1) i art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi (Dz.U. 2005 L 22, s. 1)

Sentencja

1) Nieprzyjmując przepisów krajowych niezbędnych do zastosowania się, po pierwsze, do art. 12 rozporządzenia (WE) nr 273/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie prekursorów narkotykowych, a po drugie, do art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 111/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. określającego zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi, Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy powyższych rozporządzeń.

2) Republika Włosa zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 29 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-35/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/21/WE — Gospodarowanie odpadami — Górnictwo — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2010/C 246/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Marghelis i K. Saaremäel-Stoilov, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i S. Menez, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w przewidzianym terminie wszystkich przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE (Dz.U. L 102, s. 15)

Sentencja

1) Nie ustanawiając w przewidzianym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 80 z 27.03.2010.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 18 marca 2010 r. w sprawie T-94/08 Centre de Coordination Carrefour przeciwko Komisji, wniesione w dniu 21 maja 2010 r. przez Centre de Coordination Carrefour SNC

(Sprawa C-254/10 P)

(2010/C 246/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Centre de Coordination Carrefour SNC (przedstawiciele: adwokaci X. Clarebout, C. Docclo i M. Pittie)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania,

— w konsekwencji — uchylenie zaskarżonego wyroku,

— co za tym idzie:

— przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd; albo

- wydanie przez Trybunał ostatecznego rozstrzygnięcia uwzględniającego żądania przedstawione przez skarżącą w pierwszej instancji i stwierdzającego nieważność spornej decyzji ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów na poparcie odwołania.

W ramach zarzutu pierwszego utrzymuje ona, że Sąd uchybił obowiązкови uzasadnienia w zakresie, w jakim orzekł, po pierwsze, że nie miała ona interesu prawnego w zaskarżeniu spornej decyzji ze względu na brak ważnego w świetle prawa belgijskiego zezwolenia oraz, po drugie, że dopuszczalność jej skargi nie była uzależniona od istnienia ważnego zezwolenia. Takie uzasadnienie jest w opinii wnoszącej odwołanie wewnętrznie sprzeczne, ponieważ Sąd nie mógł równocześnie orzec o braku interesu prawnego ze względu na brak ważnego zezwolenia i o braku znaczenia takiego zezwolenia dla oceny dopuszczalności skargi.

W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd wypaczył przedstawione mu okoliczności faktyczne, nie respektując systematyki ustawodawstwa belgijskiego dotyczącego centrów koordynacyjnych, błędnie interpretując rozporządzenie królewskie nr 187 z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie utworzenia centrów koordynacyjnych ⁽²⁾, wypaczając jego zakres i nie zachowując hierarchii źródeł prawa belgijskiego. Wspomniane rozporządzenie królewskie przyznaje bowiem szczególne uprawnienia i w prawie belgijskim ma taką samą rangę prawną jak ustawa oraz znajduje nadal zastosowanie do wnoszącej odwołanie, której przysługuje tym samym zezwolenie na 10 lat.

W ramach zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie wskazuje na naruszenie przez Sąd zasady powagi rzeczy osądzonej w odniesieniu do wyroku wydanego przez Trybunał w dniu 22 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-182/03 i C-217/03 Belgia i Forum 187 ASBL przeciwko Komisji w zakresie, w jakim uznał, że stwierdzenie we wspomnianym wyroku nieważności spornej decyzji prowadziłoby do zakazu odnowienia zezwoleń dla centrów koordynacyjnych od chwili doręczenia spornej decyzji. Tymczasem w wydanym wyroku Trybunał stwierdził nieważność spornej decyzji właśnie ze względu na brak odpowiednich okresów przejściowych dla centrów koordynacyjnych, których wniosek o odnowienie zezwolenia był rozpatrywany w chwili tego doręczenia lub których zezwolenie wygasło w dniu doręczenia spornej decyzji lub wkrótce po tej dacie.

W zarzucie czwartym wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd niewłaściwie zastosował pojęcie „interesu prawnego” w zakresie, w jakim orzekł, że wniesiona przez nią skarga nie przyniesie jej żadnej korzyści, z tego względu, że brak jest pewności, że władze belgijskie zdecydują się utrzymać, po 31 grudnia 2005 r., jej status centrum koordynacyjnego w razie stwierdzenia nieważności spornej decyzji. Tymczasem, po pierwsze, władze belgijskie nie dysponowały w tym zakresie uprawnieniami dyskrecjonalnymi, jako że w razie spełnienia kryteriów ustanowionych przez rozporządzenie królewskie nr 187 zezwolenie powinno być przyznane na 10 lat. Po drugie, Sąd sam stwierdził w zaskarżonym wyroku, że władze belgijskie nie wykluczyły możliwości objęcia wnoszącej odwołanie omawianym systemem po dniu 31 grudnia 2005 r. i zdecydowały nie stosować wobec niej sankcji do czasu wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie jej skargi.

W ramach piątego i ostatniego zarzutu wnosząca odwołanie wskazuje wreszcie, że Sąd naruszył prawo orzekając, że przepis przejściowy nie może mieć skutku wstecznego. Nie jest bowiem rzadkością, że okres przejściowy rozpoczyna się w chwili wcześniejszej, w szczególności w sprawach podatkowych.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2008/283/WE z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie systemu pomocy ustanowionego przez Belgię na rzecz centrów koordynacyjnych mających siedzibę w Belgii, zmieniająca decyzję 2003/757/WE (Dz.U. 2008, L 90, s. 7).

⁽²⁾ *Moniteur belge* z dnia 13 stycznia 1983 r., s. 502.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 27 maja 2010 r. — Döhler Neuenkirchen GmbH przeciwko Hauptzollamt Oldenburg

(Sprawa C-262/10)

(2010/C 246/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Döhler Neuenkirchen GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Oldenburg

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 204 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że dotyczy on również niewykonania obowiązków, które należy spełnić dopiero po zastosowaniu danej procedury celnej, w związku z czym w przypadku przywożonych towarów, które częściowo zostały powrotnie wywiezione przy dochowaniu terminu w ramach uszlachetnienia czynnego w procedurze zawieszającej, naruszenie obowiązku dostarczenia urzędowi nadzorującemu rozliczenia procedury w przeciągu 30 dni po wygaśnięciu okresu zakończenia procedury prowadzi do powstania długu celnego w zakresie całości przywożonych towarów podlegających rozliczeniu, gdy nie są spełnione przesłanki art. 859 pkt 9 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92⁽²⁾ zmienionego przez art. 1 pkt 30 lit. b) rozporządzenia Komisji (WE) nr 993/2001 z dnia 4 maja 2001 r.⁽³⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 993/2001 z dnia 4 maja 2001 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny; Dz.U. L 141, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 2 czerwca 2010 r. — Residex Capital IV CV przeciwko Gemeente Rotterdam

(Sprawa C-275/10)

(2010/C 246/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Residex Capital IV CV

Strona pozwana: Gemeente Rotterdam

Pytania prejudycjalne

Czy, zgodnie z art. 88 ust. 3 zdanie ostatnie (obecnie art. 108 ust. 3), w takim przypadku jak rozpatrywany, w którym środek pomocowy został wykonany w ten sposób, że w wyniku udzielenia gwarancji wobec kredytodawcy kredytobiorca uzyskał od tego kredytodawcy kredyt, który nie zostałby mu przyznany w

normalnych warunkach rynkowych sądy krajowe mają w ramach ciężącego na nich obowiązku wyeliminowania skutków takiego niezgodnego z prawem środka pomocowego obowiązek lub w każdym razie prawo do wycofania gwarancji nawet jeżeli nie prowadzi to jednocześnie do wycofania kredytu udzielonego w oparciu o tę gwarancję?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien (Austria) w dniu 3 czerwca 2010 r. — Martin Luksan przeciwko Petrusowi van der Let

(Sprawa C-277/10)

(2010/C 246/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Martin Luksan

Strona pozwana: Petrus van der Let

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni przepisów prawa Unii Europejskiej z dziedziny prawa autorskiego i praw pokrewnych, w szczególności przepisów art. 2 ust. 2, art. 5 i 6 dyrektywy w sprawie najmu i użyczenia⁽¹⁾, art. 1 ust. 5 dyrektywy w sprawie przekazu satelitarnej oraz retransmisji drogą kablową⁽²⁾ i art. 2 ust. 1 dyrektywy w sprawie harmonizacji czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych⁽³⁾ w związku z art. 4 dyrektywy w sprawie najmu i użyczenia, art. 2 dyrektywy w sprawie przekazu satelitarnej oraz retransmisji drogą kablową i art. 2 i 3 oraz art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy informacyjnej⁽⁴⁾ należy dokonywać w taki sposób, że prawa do eksploatacji w postaci zwielokrotniania utworu, przekazu drogą satelitarną i innych form publicznego udostępniania poprzez podawanie do publicznej wiadomości, w każdym razie z mocy prawa bezpośrednio (pierwotnie) przysługują głównemu reżyserowi utworu filmowego lub audiowizualnego albo dalszym, określonym przez ustawodawcę państwa członkowskiego twórcom filmu — a nie bezpośrednio (pierwotnie) i wyłącznie — producentowi filmu; czy ustawy państw członkowskich, na podstawie których prawa do eksploatacji z mocy prawa bezpośrednio (pierwotnie) i wyłącznie przysługują producentowi filmu, są niezgodne z prawem Unii Europejskiej?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2a. Czy według prawa Unii Europejskiej w kompetencji ustawodawcy państwa członkowskiego pozostaje, *nie tylko w odniesieniu do prawa najmu i użyczenia, ale także do innych praw, w stosunku do przysługujących głównemu reżyserowi utworu filmowego lub audiowizualnego albo dalszym, określonym przez ustawodawcę państwa członkowskiego twórcom filmu, praw do eksploatacji w znaczeniu punktu pierwszego, wprowadzenie domniemania prawnego na rzecz przekazania takich praw producentowi filmu i czy — w przypadku potwierdzenia — muszą zostać spełnione wymogi przewidziane w art. 2 ust. 5 i 6 dyrektywy w sprawie najmu i użyczenia w związku z art. 4 tej dyrektywy?*

2b. Czy zasada pierwotności praw głównego reżysera utworu filmowego lub audiowizualnego *albo dalszych, określonych przez ustawodawcę państwa członkowskiego twórców filmu* ma także zastosowanie do przyznanych przez ustawodawcę państwa członkowskiego praw do godziwego wynagrodzenia jak tzw. „Leerkassetenvergütung” (wynagrodzenie z tytułu „czystych nośników”) zgodnie z § 42b österreichisches Urheberrechtsgesetz (austriackiej ustawy o prawie autorskim, zwanej dalej „öUrhG”) bądź roszczenia o godziwą rekompensatę w rozumieniu art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy informacyjnej?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2b:

3) Czy według prawa Unii Europejskiej w kompetencji ustawodawcy państwa członkowskiego pozostaje, w odniesieniu do przysługujących głównemu reżyserowi utworu filmowego lub audiowizualnego *albo dalszym, określonym przez ustawodawcę państwa członkowskiego twórcom filmu* praw w znaczeniu punktu drugiego, wprowadzenie domniemania prawnego na rzecz przekazania takich praw producentowi filmu i czy — w przypadku potwierdzenia — muszą zostać spełnione wymogi przewidziane w art. 2 ust. 5 i 6 dyrektywy w sprawie najmu i użyczenia w związku z art. 4 tej dyrektywy?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie:

4) Czy pozostaje w zgodzie z wyżej wymienionymi przepisami prawa Unii Europejskiej z dziedziny prawa autorskiego i praw pokrewnych przepis ustawy państwa członkowskiego, zgodnie z którym głównemu reżyserowi utworu filmowego lub audiowizualnego *albo dalszym, określonym przez ustawodawcę państwa członkowskiego twórcom filmu* przyznane zostaje wprawdzie uprawnienie do połowy

ustawowych praw do wynagrodzenia, roszczenie to nie ma jednak charakteru bezwzględnie obowiązującego i dlatego nie jest niezbywalne?

(¹) Dyrektywa Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej, Dz.U. L 346, s. 61

(²) Dyrektywa Rady nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarne go oraz retransmisji drogą kablową, Dz.U. L 248, s. 15

(³) Dyrektywa 2006/116/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych (wersja ujednolicona), Dz.U. L 372, s. 12

(⁴) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Dz.U. L 167, s. 10

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 czerwca 2010 r. — Telefónica de España S.A. przeciwko Administración del Estado

(Sprawa C-284/10)

(2010/C 246/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Telefónica de España S.A.

Strona pozwana: Administración del Estado

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych postanowień ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji w dziedzinie usług telekomunikacyjnych (¹), a w szczególności jej art. 6, zezwala na to, aby państwa członkowskie nakładały na posiadacza zezwolenia ogólnego obowiązek zapłaty opłaty rocznej naliczanej w oparciu o procentowy udział w przychodach brutto z użytkowania zafakturowanych w danym roku, nieprzekraczającej 2%, służącej pokrywaniu kosztów funkcjonowania, w tym kosztów administracyjnych, organu telekomunikacyjnego, wskutek stosowania systemu zezwoleń indywidualnych i zezwoleń ogólnych, jak stanowi art. 71 Ley 11/1998, de 24 de abril, de Telecomunicaciones [ustawy nr 11/1998 z dnia 24 kwietnia 1998 r. o telekomunikacji]?

(¹) Dz.U. L 117, s. 15.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 czerwca 2010 r. — Campsa Estaciones de Servicio S.A. przeciwko Administración del Estado

(Sprawa C-285/10)

(2010/C 246/33)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Campsa Estaciones de Servicio S.A..

Strona pozwana: Administración del Estado.

Pytania prejudycjalne

Czy szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG⁽¹⁾ z dnia z dnia 17 maja 1977 r. zezwalała państwom członkowskim w przypadku transakcji pomiędzy podmiotami powiązаныmi, w których ceny były znacznie niższe niż ceny rynkowe, na ustanowienie podstawy opodatkowania innej niż powszechnie stosowana podstawa określona w art. 11 część A ust. 1 pkt a), którą jest wartość świadczenia wzajemnego, poprzez rozciągnięcie stosowania zasad dotyczących wykorzystywania na potrzeby własne towarów i usług (jak to czynił art. 79 ust. 5 ustawy o podatku od wartości dodanej w brzmieniu sprzed zmian wprowadzonych przez Ley 36/2006 z dnia 29 listopada 2006 r.), w sytuacji gdy nie została wszczęta szczególna procedura przewidziana w art. 27 dyrektywy mająca na celu uzyskanie upoważnienia Rady do zastosowania odstępstwa od stosowania zasady ogólnej, a takie upoważnienie zostało uzyskane przez Hiszpanię dopiero w decyzji Rady z dnia 15 maja 2006 r.?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 145, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Koophandel te Dendermonde (Belgia) w dniu 2 czerwca 2010 r. — Wamo BVBA przeciwko JBC NV i Modemakers Fashion NV

(Sprawa C-288/10)

(2010/C 246/34)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van Koophandel te Dendermonde

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wamo BVBA

Strona pozwana: JBC NV i Modemakers Fashion NV

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 2005/29/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. o nieuczciwych praktykach handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak art. 53 Wet van 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument (ustawy z dnia 14 lipca 1991 r. o praktykach handlowych oraz o informowaniu i ochronie konsumentów), który to przepis zakazuje dokonywania w ściśle określonych okresach ogłoszeń o obniżkach cen i ogłoszeń sugerujących obniżkę cen?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 19 marca 2010 r. w sprawie T-50/05 Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 10 czerwca 2010 r. przez European Dynamics SA

(Sprawa C-289/10 P)

(2010/C 246/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: European Dynamics SA (przedstawiciel: adwokat N. Korogiannakis)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (DG Podatki i Unia Celna) o odrzuceniu oferty wnoszącej odwołanie, złożonej w odpowiedzi na ogłoszenie o przetargu TAXUD/2004/AO-004 na „Analizę, opracowanie, utrzymanie i wsparcie zdalnych systemów kontroli przepływu towarów objętych podatkiem akcyzowym w obrębie Wspólnoty Europejskiej w ramach porozumienia o zawieszeniu podatku akcyzowego (EMCS_DEV)” (Dz.U. 2004/S 139-118603) i przyznaniu zamówienia innemu oferentowi

— Nakazanie Komisji pokrycie kosztów postępowania poniesionych przez wnoszącą odwołanie, w tym kosztów postępowania administracyjnego, nawet jeśli niniejsze odwołanie zostanie oddalone, oraz kosztów niniejszego postępowania, w razie uwzględnienia odwołania

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony z następujących względów:

Po pierwsze, ze względu na naruszenie prawa przez Sąd, polegające na przyjęciu błędnej interpretacji art. 89 ust. 1 rozporządzenia finansowego oraz zasad równego traktowania, niedyskryminacji, przejrzystości i swobody konkurencji przy oddaleniu skargi wnoszącej odwołanie, która twierdziła, że dwa rodzaje informacji technicznej niezbędne do przygotowania oferty na sporną umowę, to znaczy dokładne specyfikacje EMCS oraz kod źródłowy i dokumentacja projektowa i techniczna NCTS, nie zostały jej udostępnione.

Po drugie, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, iż uzasadnienie przedstawione przez Komisję pozwalało na skorzystanie przez wnoszącą odwołanie z przysługujących jej praw. W szczególności Sąd błędnie uznał, że Dyrekcja Generalna „Podatki i Unia Celna” podała wnoszącej odwołanie wystarczające informacje „umożliwiające skorzystanie przez nią z przysługujących jej praw i dokonanie kontroli przez Sąd”.

Po trzecie, Sąd błędnie stwierdził w pkt 102-116 wyroku, że wnosząca odwołanie nie wykazała swego twierdzenia, że kryteria udzielenia zamówienia były „niejednoznaczne i subiektywne”. Wnosząca odwołanie uważa, że zwłaszcza w świetle całkowitej niepewności co do zakresu prac i stopnia potencjal-

nego ponownego wykorzystania NCTS wymaganego przez instytucję zamawiającą, zostały naruszone art. 97 ust. 1 rozporządzenia finansowego i art. 17 ust. 1 dyrektywy 92/50⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnosząca się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-301/10)

(2010/C 246/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán, A.-A. Gilly, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie zapewniając, by systemy zbierania w Whitburn oraz Beckton i Crossness w Londynie spełniały wymogi odpowiednich systemów zbierania, zgodnie z art. 3 ust. 1 i 2 i załącznika I A do dyrektywy Rady 91/271 z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych⁽¹⁾ oraz nie zapewniając, by ścieki w oczyszczalniach ścieków Beckton, Crossness i Mogden w Londynie, były poddawane właściwemu oczyszczaniu zgodnie z art. 4 ust. 1 i 3, art. 10 i załącznikiem I B do tej dyrektywy, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom państwa członkowskiego ciążącym na nim na mocy tych przepisów.

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy art. 3 ust. 1 i 2 oraz załącznika I A do dyrektywy Rady 91/271 z dnia 21 maja 1991 r., dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych, Zjednoczone Królestwo jest zobowiązane zapewnić, by wszystkie aglomeracje o równoważnej liczbie mieszkańców ponad 15 000 zostały wyposażone, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2000 r., w systemy zbierania oraz by systemy te spełniały wymogi załącznika I A do tej dyrektywy. Zgodnie z art. 4 ust. 1 i 3 oraz załącznikiem I B do tej dyrektywy Zjednoczone Królestwo jest zobowiązane zapewnić również by wprowadzane do systemu zbierania ścieki komunalne ze wszystkich aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców ponad 15 000, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2000 r., przed odprowadzeniem były poddawane wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu oraz by zrzuty z oczyszczalni ścieków komunalnych spełniały wymogi, jakim powinny odpowiadać zrzuty z oczyszczalni do wód, do których odprowadzane są ścieki.

Z uwagi na fakt, że funkcjonujący w Zjednoczonym Królestwie system zbierania łączy zbiór ścieków komunalnych oraz odprowadzanie wody deszczowej na obszarze Londynu, system ten winien być zaprojektowany w taki sposób, by zapewnić, że zbierana woda będzie gromadzona i przekazywana do oczyszczania zgodnie z wymogami dyrektywy. Zjednoczone Królestwo nie zapewniło, by systemy zbierania zostały zaprojektowane i wykonane w taki sposób, by zbierały ogół ścieków komunalnych wytwarzanych przez aglomeracje, które obsługują i przekazywały je do oczyszczania. Wydolność systemu zbierania musi być wystarczająca, by uwzględnić naturalne warunki klimatyczne i zmiany pór roku. Zjednoczone Królestwo naruszyło wymogi dyrektywy nie zapewniając odpowiednich systemów zbierania i urządzeń oczyszczania na obszarach Londynu i Whitburn, dopuszczając do przedostawania się nadmiaru nieczyszczonych ścieków do środowiska.

(¹) Dz.U. L 135, s. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 21 czerwca 2010 r. — Administración General del Estado przeciwko Red Nacional de Ferrocarriles Españoles (RENFE)

(Sprawa C-303/10)

(2010/C 246/37)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo (Hiszpania).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Administración General del Estado

Strona pozwana: Red Nacional de Ferrocarriles Españoles (RENFE)

Pytania prejudycjalne

Czy wyrażenie „w dziedzinie transportu koleją pasażerów i towarów” zawarte w art. 8 ust. 2 lit. c) dyrektywy Rady 92/81/EWG (¹) z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od olejów mineralnych określające zakres zwolnienia podatkowego, jaki może być ustanawiany przez państwa członkowskie, należy interpretować ściśle, poprzez odwołanie się do jego literalnego brzmienia, czy też przeciwnie, powinno ono podlegać szerokiej wykładni, umożliwiającej zastosowanie zwolnienia także do paliwa wykorzystywanego przy przewozach torami kolejowymi urządzeń dla celów utrzymania w należytym stanie infrastruktury kolejowej?

(¹) Dz.U. L 316, s. 12

Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-304/10)

(2010/C 246/38)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: M. Wilderspin i D. Milanowska, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2004/82/WE Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie zobowiązania przewoźników do przekazywania danych pasażerów (¹), a w każdym razie poprzez niezawiadomienie Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 wspomnianej dyrektywy;

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2004/82 upłynął w dniu 5 września 2006 r.

(¹) Dz. U. L 261 s. 24

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez The Person Appointed by the Lord Chancellor (Zjednoczone Królestwo) w dniu 28 czerwca 2010 r. — The Chartered Institute of Patent Attorneys przeciwko Registrar of Trade Marks

(Sprawa C-307/10)

(2010/C 246/39)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

The Person Appointed by the Lord Chancellor

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: The Chartered Institute of Patent Attorneys

Strona pozwana: Registrar of Trade Marks

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy niezbędne jest, by poszczególne towary lub usługi objęte zgłoszeniem znaku towarowego zostały wskazane w sposób wyraźny i dokładny, a jeśli tak, to w jakim stopniu?
- 2) Czy można posługiwać się ogólnymi określeniami zaczerpniętymi z nagłówków klasyfikacyjnych powszechnej klasyfikacji towarów i usług ustanowionej na mocy porozumienia nicejskiego z dnia 15 czerwca 1957 r. (z późniejszymi zmianami) dla potrzeb wskazywania poszczególnych towarów lub usług objętych zgłoszeniem znaku towarowego?
- 3) Czy interpretacja tego rodzaju ogólnych określeń zaczerpniętych z nagłówków klasyfikacyjnych wskazanej powszechnej klasyfikacji towarów i usług powinna być albo chociaż może być oparta na zaleceniach komunikatu nr 4/03 prezesa Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 16 czerwca 2003 r. (Dz.U. OHIM s. 1647)?

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 27 kwietnia 2010 r. w sprawie T-392/06 Union Investment Privatfonds GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory); przy udziale: Unicre-Cartão International De Crédito SA, wniesione w dniu 29 czerwca 2010 r. przez Union Investment Privatfonds GmbH

(Sprawa C-308/10 P)

(2010/C 246/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Union Investment Privatfonds GmbH (przedstawiciel: adwokat J. Zindel)

Druga strona postępowania:

— Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory);

— Unicre-Cartão International De Crédito SA.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 kwietnia 2010 w sprawie T-392/06;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 10 października 2006 r. w sprawie R 442/2004-2 i uwzględnienie sprzeciwów wnoszącej odwołanie wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego 1871896 „unibanco”.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu podniesiono nieprawidłowe zastosowanie art. 74 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94. Sąd błędnie wyszedł z założenia, że wnosząca odwołanie po terminie przedstawiła dowody używania znaków towarowych, na które powoływała się w sprzeciwie. Ponadto przeprowadzone przez Izbę Odwoławczą i wymagane przez art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 badanie w ramach przysługującego jej swobodnego uznania nie jest zgodne z zaleceniami Trybunału zawartymi w wyroku z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie C-29/05 P OHIM przeciwko Kaul.

Prawidłowo przeprowadzone badanie w ramach przysługującego Izbie Odwoławczej swobodnego uznania powinno było doprowadzić do uwzględnienia dowodów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie, nawet jeśli faktycznie zostały one dostarczone z opóźnieniem. Takie przedstawienie dowodów nie przeciągało postępowania, gdyż Wydział Sprzeciwów wydał swą decyzję dopiero piętnaście miesięcy po ich dostarczeniu. Przedstawione dowody były także bezpośrednio istotne z prawnego punktu widzenia. Ponadto błędnie sformułowane pisma Wydziału Sprzeciwów przyczyniły się do tego, że wnosząca odwołanie przedstawiła dowody po terminie.

Sąd nie ocenił następnie dokonanego przez Wydział Sprzeciwów ustalenia, że uczestnicy postępowania przedstawili swe argumenty i dowody w wyznaczonym do tego terminie. Wydział Sprzeciwów nie uznał zatem, że miało miejsce przekroczenie terminu. W rezultacie Izba Odwoławcza nie miała podstaw, by stwierdzić opóźnienie w dostarczeniu dowodów. Izba Odwoławcza powinna była natomiast zbadać przedstawione dowody co do istoty.

Ani Izba Odwoławcza, a nie Sąd nie mogli zastąpić swą oceną brakującego badania Wydziału Sprzeciwów w ramach przysługującego mu swobodnego uznania. Z powodu nieskorzystania przez Wydział Sprzeciwów z przysługującego mu swobodnego uznania Izba Odwoławcza powinna była przekazać mu sprawę celem ponownego rozpatrzenia, zgodnie z art. 62 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94.

Poza tym dowody na okoliczność używania znaków towarowych przywołanych w sprzeciwie nie zostały przedstawione przez wnoszącą odwołanie z opóźnieniem z wielu względów. Po pierwsze, codzienne ogłoszenia zawarte w rubryce finansowej ponadregionalnych gazet, wykazujące używanie znaków towarowych przywołanych w sprzeciwie i innych znaków seryjnych przez wskazanie funduszy inwestycyjnych wnoszącej odwołanie, stanowią fakty notoryjne. Takie fakty OHIM powinien uwzględniać z urzędu. Po drugie, zgłaszająca nie zakwestionowała używania znaków towarowych przywołanych w sprzeciwie i innych znaków seryjnych. Po trzecie, Wydział Sprzeciwów, naruszając prawo, uniemożliwił wnoszącej odwołanie przedstawienie dalszych dowodów na okoliczność używania jej znaków. OHIM poinformował bowiem wnoszącą odwołanie, że może ona zająć stanowisko wyłącznie względem argumentów zgłaszającej i że urząd nie będzie brał pod uwagę żadnych nowych dowodów. A zatem pozostawało bez znaczenia, czy wnosząca odwołanie przedstawi dalsze dowody, czy nie. Po czwarte, terminy do przedstawienia dowodów zostały w niedopuszczalny sposób skrócone. W tym zakresie OHIM nie zastosował się do zasady 80 rozporządzenia wykonawczego nr 2868/95.

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-311/10)

(2010/C 246/41)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: G. Zavvos i Ł. Habiak, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa) ⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy wymienionej dyrektywy;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2007/46 upłynął w dniu 29 kwietnia 2009 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 263 s.1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 30 czerwca 2010 r. — Hubert Pagnoul przeciwko państwu belgijskiemu — SPF Finances

(Sprawa C-314/10)

(2010/C 246/42)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hubert Pagnoul

Strona pozwana: Państwo belgijskie — SPF Finances

Pytanie prejudycjalne

Czy ustawa krajowa — taka, jak loi du 12 juillet 2009 modifiant l'article 26 de la loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour d'arbitrage ⁽¹⁾ (ustawa z dnia 12 lipca 2009 r. zmieniająca art. 26 ustawy specjalnej z dnia 6 stycznia 1989 r. o sądzie arbitrażowym) — która sądowi krajowemu, który stwierdził, że obywatel będący podatnikiem pozbawiony jest — na mocy innej ustawy krajowej, to jest na mocy art. 49 loi-programme du 9 juillet 2004 (ustawy programowej z dnia 9 lipca 2004 r.) — skutecznej ochrony sądowej gwarantowanej przez art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, włączonej do prawa wspólnotowego, nakazuje zwrócić się w pierw do Cour constitutionnel (sądu konstytucyjnego), nie pozwalając by sąd a quo mógł w sposób natychmiastowy zastosować prawo wspólnotowe do zawisłego przed nim sporu, ani też by mógł on w dalszym ciągu sprawować kontrolę zgodności z umowami międzynarodowymi w sytuacji, gdy Cour constitutionnel stwierdził zgodność danej ustawy krajowej z prawami podstawowymi gwarantowanymi na mocy tytułu II Konstytucji jest zgodna — po pierwsze — z art. 6 tytułu I „Przepisy wspólne” traktatu lizbońskiego z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej, podpisanego w Maastricht w dniu 7 lutego 1992 r., który wszedł w życie w dniu 1 grudnia 2009 r. (stanowiącym powtórzenie w znacznej części przepisu w art. 6 tytułu I Traktatu o Unii Europejskiej, podpisanego w Maastricht w dniu 7 lutego 1992 r., który z kolei wszedł był w życie w dniu 1 listopada 1993 r.), jak również art. 234 (dawniej 177) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (traktatu WE) z dnia 25 marca 1957 r. lub — po drugie — z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r.?

⁽¹⁾ *Moniteur belge* z dnia 31 lipca 2009 r., s. 51617.

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 27 kwietnia 2010 r. w sprawach połączonych T-303/06 i T-337/06 UniCredito Italiano SpA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i Union Investment Privatfonds GmbH, wniesione w dniu 2 lipca 2010 r. przez Union Investment Privatfonds GmbH

(Sprawa C-317/10 P)

(2010/C 246/43)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Union Investment Privatfonds GmbH (przedstawiciel: J. Zindel, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: UniCredito Italiano SpA i Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku z dnia 27 kwietnia 2010 r. w sprawach połączonych T-303/06 i T-337/06 w całości
- Oddalenie skargi
- Stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 września 2006 r. w sprawie R 196/2005-2 i uwzględnienie sprzeciwu wniesionego przez skarżącą wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego 2 236 164 „UNIWEB” dla usług „czynności dotyczące nieruchomości”
- Stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 września 2006 r. w sprawie R 502/2005-2 i uwzględnienie sprzeciwu wniesionego przez skarżącą wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego 2 330 066 „UniCredit Wealth Management” dla usług „czynności dotyczące nieruchomości”

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zarzuca niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) zdanie ostatnie rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾. Dodatkowo twierdzi ona, że zaskarżony wyrok wydany został w oparciu o niepełny stan faktyczny i częściowo nieodpowiadający rzeczywistości.

Sąd — błędnie i inaczej niż OHIM, który uwzględnił zasadniczo środki odwoławcze skarżącej — nie uznał, iż sporne znaki towarowe należą do dużej grupy znaków. Należy zauważyć, że wszystkie znaki z tej grupy charakteryzują się tą samą pierwszą sylabą połączoną, bez żadnej przerwy, z innym pojęciem z sektora inwestycji. Zgłoszone znaki towarowe charakteryzują się tymi samymi cechami odróżniającymi. Sąd błędnie ocenił okoliczności faktyczne i uznał, że porównywane znaki odróżniają się strukturalnie, ponieważ pierwsza sylaba połączona jest z elementem angielskojęzycznym, podczas gdy w znakach skarżącej sylaba ta owiązana jest z elementem niemieckojęzycznym. Jednakże Sąd nie wziął pod uwagę, że przy stosowaniu art. 8 ust. 1 lit. b) in fine rozporządzenia nr 40/94 w sytuacji istnienia grupy znaków należy uwzględnić wszystkie znaki należące do tej grupy. W tym zakresie należy podkreślić, że skarżąca również używa słów z języka angielskiego oraz elementów międzynarodowych, a zatem stanowisko Sądu jest obiektywnie błędne.

Skarżąca podnosi ponadto, że Sąd również błędnie założył, iż znaki stosowane przez skarżącą do oznaczania funduszy inwestycyjnych były zawsze używane łącznie z wskazaniem przedsiębiorcy emitenta. Podważone zostało to jednak w świetle dowodów przedstawionych przez skarżącą w postępowaniu przed OHIM, z których wynika, jak to podniesiono, że w materiałach prasowych dotyczących funduszy lub przy udzielaniu porad inwestycyjnych nazwa emitenta nie była wymieniana.

Skarżąca podkreśla, że zaskarżony wyrok nie jest odpowiednio uzasadniony, ponieważ nie jest jasne, w jaki sposób Sąd zdołał określić punkt widzenia niemieckiego odbiorcy, mający zasadnicze znaczenie przy analizie niebezpieczeństwa wprowadzenia w błąd.

Jednakże było to niezbędne w świetle faktu, że skarżąca, przedstawiając szereg decyzji niemieckiego urzędu patentowego i orzeczeń niemieckich sądów, wykazała, iż zarówno urząd ten, jak i sądy przyjmują, że niemiecka opinia publiczna jest wprowadzana w błąd w sytuacji, w której pewne znaki towarowe zawierające tą samą pierwszą sylabę, co w znakach skarżącej, są rejestrowane lub używane przez osoby trzecie dla oznaczenia usług z sektora finansowego.

Wreszcie skarżąca podnosi, że podobnie jak OHIM, również Sąd nie zdał sobie sprawy z istnienia niebezpieczeństwa wprowadzenia w błąd ze względu na podobieństwo usług także w sektorze „czynności dotyczących nieruchomości”. W przypadku funduszy nieruchomości oznaczanych znakami towarowymi skarżącej spodziewany przez inwestorów wzrost wartości osiągniany jest między innymi w drodze czynności zarządzania nieruchomościami oraz najmu lub sprzedaży nieruchomości. Skarżąca twierdzi więc, że zarówno OHIM, jak i Sąd wyszli z błędnego założenia, iż zarządzanie funduszem nieruchomości ogranicza się do akumulacji kapitału. OHIM utożsamił z pojęciem „czynności dotyczące nieruchomości” jedynie działalność analogiczną do pośrednictwa, przez co nie wziął pod uwagę, że pojęcie to ma znacznie szerszy zakres.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 2 lipca 2010 r. — SIAT SA przeciwko Państwu belgijskiemu

(Sprawa C-318/10)

(2010/C 246/44)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SIAT SA

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 49 traktatu WE w wersji mającej zastosowanie w niniejszym przypadku, jako że okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu miały miejsce przed wejściem w życie traktatu lizbońskiego w dniu 1 grudnia 2009 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że stoi na przeszkodzie krajowym przepisom prawnym państwa członkowskiego, zgodnie z którymi wynagrodzenie za świadczenia lub usługi nie są uznawane za podlegające odliczeniu koszty uzyskania przychodu, gdy jest wypłacane lub zostaje przyznane bezpośrednio lub pośrednio podatnikowi będącemu rezydentem w innym państwie członkowskim lub zagranicznemu przedsiębiorstwu, które na podstawie przepisów prawnych kraju, w którym mają miejsce zamieszkania lub siedzibę, nie podlegają w nim podatkowi od dochodów lub podlegają w nim z tytułu danych dochodów znacznie korzystniejszemu systemowi opodatkowania niż system, któremu dochody te podlegają w państwie członkowskim, o którego przepisach prawnych jest mowa, chyba że podatnik udowodni wszystkimi możliwymi sposobami prawnymi, że wspomniane wynagrodzenie odpowiada rzeczywistym i uczciwym transakcjom i że nie przekracza normalnych granic, podczas gdy taki dowód nie jest wymagany, by móc odliczyć wynagrodzenie za świadczenia lub usługi wypłacone podatnikowi będącemu rezydentem w tym państwie członkowskim, nawet jeśli ten podatnik nie podlega podatkowi od dochodów lub podlega znacznie korzystniejszemu systemowi opodatkowania niż system przewidziany w prawie powszechnie obowiązującym w tym kraju?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Haarlem (Niderlandy) w dniu 2 lipca 2010 r. — X przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst/Y

(Sprawa C-319/10)

(2010/C 246/45)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Haarlem

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Inspecteur van de Belastingdienst/Y

Pytania prejudycjalne

1) Czy w ramach kontroli zgodności z prawem lub wykładni rozporządzeń (WE) nr 535/94 ⁽¹⁾, 1832/2002 ⁽²⁾, 1871/2003 ⁽³⁾ i 2344/2003 ⁽⁴⁾, w drodze których została wprowadzona uwaga dodatkowa 7 (NS) do Rozdziału 2 (w tamtym czasie o numerze 8) i następnie zmieniona można się powołać na decyzję DSB (Organu Rozstrzygania Sporów WTO) z dnia 27 września 2005 r. dotyczącą wykładni pojęcia „solone” zawartego w pozycji 0210 nawet jeżeli uprzednio nastąpiło zgłoszenie do postępowania celnego „Wprowadzenie do swobodnego obrotu celnego”?

2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Jak można ustalić czy doszło do istotnych zmian mięsa drobiowego?

3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

a) czy wyżej wymienione rozporządzenia są w świetle decyzji DSB z dnia 27 września 2005 r. ważne w zakresie w jakim stanowią, że mięso należy uważać za solone w rozumieniu pozycji 0210 jeżeli całkowita zawartości soli w nim wynosi 1,2 % masy lub więcej?

b) czy wyżej wymienione rozporządzenia należy w świetle decyzji DSB z dnia 27 września 2005 r. interpretować w ten sposób, że mięso o całkowitej zawartości soli 1,2 % lub więcej należy zgodnie z uwagą dodatkową 7 (NS) do Rozdziału 2 uważać za istotnie zmienione i „solone” w rozumieniu pozycji 0210 i że nie można wykluczyć zaklasyfikowania do pozycji 02010 mięsa o całkowitej zawartości soli mniejszej niż 1,2 % jeżeli zostanie udokumentowane, że uległo ono istotnym zmianom w następie solenia?

4) W razie udzielenia na pytanie 3 lit. a) odpowiedzi twierdzącej:

Jak należy ustalić czy solenie umożliwia długotrwałe zakonserwowanie mięsa drobiowego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 535/94 z dnia 9 marca 1994 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 68, s. 15).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1832/2002 z dnia 1 sierpnia 2002 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 290, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1871/2003 z dnia 23 października 2003 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 275, s. 5).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2344/2003 z dnia 30 grudnia 2003 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 346, s. 38).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Haarlem (Niderlandy) w dniu 2 lipca 2010 r. — X B.V. przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst P

(Sprawa C-320/10)

(2010/C 246/46)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Haarlem

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X B.V.

Strona pozwana: Inspecteur van de Belastingdienst P

Pytania prejudycjalne

1) Czy w ramach kontroli zgodności z prawem lub wykładni rozporządzeń (WE) nr 535/94 ⁽¹⁾, 1832/2002 ⁽²⁾, 1871/2003 ⁽³⁾ i 2344/2003 ⁽⁴⁾, w drodze których została wprowadzona uwaga dodatkowa 7 (NS) do Rozdziału 2 (w tamtym czasie o numerze 8) i następnie zmieniona można się powołać na decyzję DSB (Organu Rozstrzygania Sporów WTO) z dnia 27 września 2005 r. dotyczącą wykładni pojęcia „solone” zawartego w pozycji 0210 nawet jeżeli uprzednio nastąpiło zgłoszenie do postępowania celnego „Wprowadzenie do swobodnego obrotu celnego”?

2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Jak można ustalić czy doszło do istotnych zmian mięsa drobiowego?

3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

a) czy wyżej wymienione rozporządzenia są w świetle decyzji DSB z dnia 27 września 2005 r. ważne w zakresie w jakim stanowią, że mięso należy uważać za solone w rozumieniu pozycji 0210 jeżeli całkowita zawartości soli w nim wynosi 1,2 % masy lub więcej?

b) czy wyżej wymienione rozporządzenia należy w świetle decyzji DSB z dnia 27 września 2005 r. interpretować w ten sposób, że mięso o całkowitej zawartości soli 1,2 % lub więcej należy zgodnie z uwagą dodatkową 7 (NS) do Rozdziału 2 uważać za istotnie zmienione i „solone” w rozumieniu pozycji 0210 i że nie można wykluczyć zaklasyfikowania do pozycji 02010 mięsa o całkowitej zawartości soli mniejszej niż 1,2 % jeżeli zostanie udokumentowane, że uległo ono istotnym zmianom w następcie solenia?

4) W razie udzielenia na pytanie 3 lit. a) odpowiedzi twierdzącej:

Jak należy ustalić czy solenie umożliwia długotrwałe zakonserwowanie mięsa drobiowego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 535/94 z dnia 9 marca 1994 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 68, s. 15).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1832/2002 z dnia 1 sierpnia 2002 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 290, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1871/2003 z dnia 23 października 2003 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 275, s. 5).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2344/2003 z dnia 30 grudnia 2003 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 346, s. 38).

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-321/10)

(2010/C 246/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Alcover San Pedro i J. Sénéchal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla dostosowania się do dyrektywy 2007/2/WE Parlamentu Europej-

skiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającej infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE) ⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając o tym Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom państwa członkowskiego, ciężącym na nim na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2001/2/WE upłynął w dniu 14 maja 2009 r. Do dnia wniesienia skargi strona pozwana nie przyjęła jeszcze wszelkich niezbędnych przepisów dokonujących transpozycji dyrektywy, a w każdym razie nie powiadomiła o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Civil Division) (England and Wales) w dniu 5 lipca 2010 r. — Medeva BV przeciwko Comptroller-General of Patents

(Sprawa C-322/10)

(2010/C 246/48)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (Civil Division) (England and Wales)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Medeva BV.

Strona pozwana: Comptroller-General of Patents.

Pytania prejudycjalne

1) Rozporządzenie 469/2009 ⁽¹⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem”) wśród celów określonych w preambule wymienia potrzebę zapewnienia, by przyznawanie SPC przez każde z państw członkowskich Wspólnoty uprawnionym z patentów krajowych lub europejskich odbywało się na tych samych warunkach, jak wskazano w motywach 7 i 8. W braku wspólnotowej harmonizacji prawa patentowego, co oznacza użyte w art. 3 lit. a) rozporządzenia sformułowanie „produkt chroniony jest patentem podstawowym pozostającym w mocy” i jakie są kryteria rozstrzygnięcia tej kwestii?

2) Czy w takiej sprawie jak obecna, która dotyczy produktu leczniczego zawierającego więcej niż jeden aktywny składnik, istnieją dalsze lub inne kryteria stwierdzenia, czy „produkt jest chroniony patentem podstawowym” zgodnie z art. 3 lit. a) rozporządzenia, a jeśli tak, jakie są te dalsze lub inne kryteria?

3) Czy w takiej sprawie jak obecna, która dotyczy produktu będącego szczepionką skojarzoną, istnieją dalsze lub inne kryteria dla stwierdzenia czy „produkt jest chroniony patentem podstawowym” zgodnie z art. 3 lit. a) rozporządzenia, a jeśli tak, jakie są te dalsze lub inne kryteria?

4) Czy dla celów art. 3 lit. a) szczepionka skojarzona składająca się z wielu antygenów jest „chroniona patentem podstawowym”, jeśli jeden antygen szczepionki jest „chroniony patentem podstawowym pozostającym w mocy”?

5) Czy dla celów art. 3 lit. a) szczepionka skojarzona składająca się z wielu antygenów jest „chroniona patentem podstawowym”, jeśli wszystkie antygeny szczepionki skierowane przeciwko jednej chorobie są „chronione patentem podstawowym pozostającym w mocy”?

6) Czy rozporządzenie o SPC, a w szczególności jego art. 3 lit. b), pozwala przyznać dodatkowe świadectwo ochronne pojedynczemu aktywnemu składnikowi lub mieszaninie aktywnych składników, gdy:

a) patent podstawowy pozostający w mocy chroni pojedynczy aktywny składnik lub mieszaninę aktywnych składników, w rozumieniu art. 3 lit. a) rozporządzenia SPC; a

b) produkt leczniczy zawierający pojedynczy aktywny składnik lub mieszaninę aktywnych składników wraz z jednym lub większą ilością innych aktywnych składników jest przedmiotem ważnego zezwolenia, przyznanego zgodnie z dyrektywami 2001/83/WE lub 2001/82/WE, które jest pierwszym zezwoleniem na dopuszczenie do obrotu wspomnianego pojedynczego aktywnego składnika lub wspomnianej mieszaniny aktywnych składników?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. L 152, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresní soud v Chebu (Republika Czeska) w dniu 5 lipca 2010 r. — Hypoteční banka, a.s. przeciwko Udonowi Mike'owi Lindnerowi

(Sprawa C-327/10)

(2010/C 246/49)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Okresní soud v Chebu (sąd powiatowy w Chebie)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona powodowa: Hypoteční banka, a.s.

Strona pozwana: Udo Mike Lindner

Pytania prejudycjalne

1) Jeżeli jedna ze stron postępowania sądowego jest obywatelem państwa innego niż państwo, w którym toczy się postępowanie, to czy ta okoliczność stanowi o występowaniu elementu transgranicznego w rozumieniu art. 81 (dawniej art. 65) traktatu, będącego jedną z przesłanek zastosowania przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (¹)?

2) Czy rozporządzenie nr 44/2001 zabrania stosowania przepisów krajowych, umożliwiających wszczęcie postępowania przeciwko osobie, której miejsce pobytu jest nieznanne?

3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 2 — czy podejmowanie czynności procesowych przez kuratora, ustanowionego dla pozwanego przez sąd, może być uznane za poddanie się pozwanego jurysdykcji miejscowego sądu dla potrzeb art. 24 rozporządzenia nr 44/2001, nawet jeżeli przedmiotem sporu jest roszczenie oparte o umowę z udziałem konsumenta, a jurysdykcja sądów Republiki Czeskiej byłaby wykluczona na mocy art. 16 ust. 2 tego rozporządzenia?

4) Czy wybór konkretnego sądu miejscowego może zostać uznany za podstawę jurysdykcji międzynarodowej wybranego sądu dla potrzeb art. 17 ust. 3 rozporządzenia nr 44/2001, a jeżeli tak, to czy występuje jurysdykcja międzynarodowa nawet w wypadku, gdy wybór miejscowej jurysdykcji jest nieważny, gdyż narusza on art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków [niedozwolonych postanowień] w umowach konsumenckich ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 12 lipca 2010 r. — X przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-334/10)

(2010/C 246/50)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy podatnikowi, który przejściowo korzysta z części dobra inwestycyjnego należącego do jego przedsiębiorstwa dla własnego użytku przysługuje zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. a) i b) oraz art. 11 część A ust. 1 lit. c) a także art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy ⁽¹⁾ prawo do odliczenia podatku w odniesieniu do wydatków na trwałe przekształcenia, które zostały dokonane wyłącznie w celach prywatnego korzystania?
- 2) Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie ma znaczenie to czy przy nabyciu dobra inwestycyjnego został wobec podatnika naliczony w rachunku podatek VAT, który został przez niego następnie odliczony?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz. U. L 145, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-340/10)

(2010/C 246/51)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Georgios Zavvos i Donatella Recchia)

Strona pozwana: Republika Cypryjska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że:

— Republika Cypryjska, nie włączwszy terenu jeziora Paralimni do krajowego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, naruszyła zobowiązania, które na niej ciąży zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory;

— Republika Cypryjska, tolerując działalność, która poważnie zagraża cechom ekologicznym jeziora Paralimni, oraz nie przedsięwziąwszy środków ochronnych koniecznych do zachowania populacji gatunku *Natrix natrix cypriaca*, który ma znaczenie ekologiczne dla jeziora Paralimni i zapory Xyliatos, naruszyła zobowiązania ciążące na niej zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory w wykładni nadanej jej przez Trybunał Sprawiedliwości w wyrokach w sprawach: C-117/03 i C-244/05;

— nie podjąwszy działań koniecznych do ustanowienia systemu ścisłej ochrony *Natrix natrix cypriaca*, Republika Cypryjska naruszyła zobowiązania ciążące na niej zgodnie z art. 12 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory;

— obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje, że Republika Cypryjska, nie włączając w grudniu 2009 r. całego terenu jeziora Paralimni do krajowego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, naruszyła zobowiązania, które na niej ciąży zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory. Republika Cypryjska nie zakwestionowała konieczności włączenia jeziora Paralimni do wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty. Mimo to jezioro nie zostało włączone do krajowego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty przed upływem terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii. W dniu 24 listopada 2009 r. Republika Cypryjska powiadomiła Komisję, że jezioro Paralimni zostało oficjalnie ujęte w sieci „Natura 2000”, ważny północny brzeg jeziora nie został jednak włączony do terenów mających znaczenie dla Wspólnoty. W dniu 24 kwietnia 2009 r. w Dzienniku Urzędowym Republiki Cypryjskiej opublikowana została zmiana planu zagospodarowania jeziora, zgodnie z którą północny brzeg jeziora został przekształcony w teren przeznaczony pod zabudowę. Komisja jest zdania, że ograniczenie zasięgu siedliska nie jest uzasadnione oraz że Republika Cypryjska, nie włączając całego terenu jeziora Paralimni do krajowego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, naruszyła art. 4 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG.

Ponadto Komisja uważa, że określona szkodliwa działalność prowadzona na terenie jeziora Paralimni (w szczególności nielegalny pobór wody, rozwój budownictwa, przeprowadzanie wyścigów motorowych i prowadzenie strzelnicy) degradują i niszczą siedlisko gatunku oraz że w związku z tym Republika Cypryjska, nie podejmując środków ochronnych koniecznych do zachowania populacji gatunku *Natrix natrix cypriaca*, naruszyła zobowiązania ciążące na niej zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG w wykładni nadanej jej w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości (w wyrokach w sprawach: C-117/03 i C-244/05).

Co więcej, Komisja twierdzi, że taka działalność jak rozwój budownictwa na spornym obszarze i wydzielanie działek budowlanych na północnym brzegu jeziora wywarła negatywny wpływ na siedlisko gatunku endemicznego i jego populację. Wobec tego Republika Cypryjska, nie podjęwszy działań koniecznych do ustanowienia i wprowadzenia w życie systemu ścisłej ochrony zaskrońca wodnego *Natrix natrix cypriaca* poprzez zastosowanie „spójnych i skoordynowanych środków o charakterze prewencyjnym”, naruszyła zobowiązania ciążące na niej na podstawie art. 12 ust. 1 lit. a) i b) w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-346/10)

(2010/C 246/52)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: G. Zavvos)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nakładając ograniczenia w zakresie wydawania zezwoleń na dopuszczenie do ruchu pojazdów handlowych i prywatnych samochodów cystern, w szczególności w drodze art. 4 ustawy nr 383/1976, art. 6 i 7 ustawy nr 3054/2002 oraz ministerialnych rozporządzeń wykonawczych do tych ustaw, jak również stosując stałe opłaty (w obrębie określonych progów) za usługi przewozowe świadczone przez pojazdy handlowe, Grecja narusza art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (ex art. 43 TWE);

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że uzależnienie wydawania nowych zezwoleń na dopuszczenie do ruchu pojazdów handlowych od „potrzeb przewozowych kraju”, które nie są obiektywnie zdefiniowane, ogranicza swobodę podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w Grecji przez przedsiębiorstwa zajmujące się transportem drogowym towarów, oraz jako że tego rodzaju ograniczenia nie są uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, art. 4 ust. 3 lit. a) ustawy nr 383/1976 narusza art. 49 TFUE (ex art. 43 TWE).

Ponadto Komisja uważa, że obowiązek stosowania ustalonych opłat o dolnej i górnej granicy z jednej strony zniechęca przedsiębiorstwa zagraniczne do wejścia na rynek transportu drogowego towarów lub na grecki rynek handlu produktami ropopochodnymi, z drugiej strony zaś utrudnia przedsiębiorstwom mającym już siedzibę na terytorium greckim rozwój własnej działalności, pozbawiając je możliwości konkurencji w

bardziej skuteczny sposób z przedsiębiorstwami zajmującymi solidną pozycję na rynku, co w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości prowadzi do naruszenia swobody przedsiębiorczości. Tego rodzaju ustalenie stawek i warunków przewozowych nie jest zgodne z art. 96 ust. 2 TFUE (o ile Komisja nie udzieliła koniecznego zezwolenia), a także nie służy ochronie wrażliwych sektorów gospodarczych i odległych regionów, podczas gdy ustalenie przez państwo greckie wyłącznie dolnych granic stawek opłat za przewóz paliw płynnych pojazdami handlowymi nie jest zgodne z regułami wolnej konkurencji i w związku z tym musi zostać natychmiast uchylone.

Co więcej, Komisja utrzymuje, że ustawa nr 3054/2002 upoważnia rząd grecki do kontrolowania liczby samochodów cystern używanych prywatnie w ruchu oraz że sporny przepis narusza zatem swobodę przedsiębiorczości (art. 49 TFUE), stanowiąc część zbioru przepisów prawa greckiego, które ostatecznie mają nie tylko na celu zachowanie zamkniętego charakteru zawodu przewoźników produktów ropopochodnych, ale również utrzymanie siły rynkowej przedsiębiorstw prowadzących działalność na wspomnianym rynku. Ustalenie w drodze administracyjnej liczby samochodów cystern przedsiębiorstw, które handlują produktami ropopochodnymi, nie jest konieczne do dostosowania tych przedsiębiorstw do warunków rynkowych ani nie jest uzasadnione względami bezpieczeństwa publicznego (drogowego) i zdrowia publicznego.

Komisja podnosi, że Republika Grecka nie przedstawiła wystarczających wyjaśnień i dowodów, aby uzasadnić przyjęcie wskazanych powyżej ograniczeń, w związku z czym art. 4 ustawy nr 383/1976, art. 6 i 7 ustawy nr 3054/2002 wraz z odpowiednimi ministerialnymi rozporządzeniami wykonawczymi i ustaleniem stałych opłat (w obrębie określonych progów) za usługi przewozowe świadczone przez pojazdy handlowe naruszają art. 49 (ex art. 43 TWE) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 8 lipca 2010 r. — A. Salemink przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV)

(Sprawa C-347/10)

(2010/C 246/53)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A. Salemink

Strona pozwana: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV)

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy prawa Wspólnoty Europejskiej, które mają na celu urzeczywistnienie swobodnego przepływu pracowników, w szczególności przepisy zawarte w tytułach I i II rozporządzenia nr 1408/71⁽¹⁾ oraz art. 39 i 299 WE (obecnie art. 45 TFUE i art. 52 TUE w związku z art. 355 TFUE), stoją na przeszkodzie temu, by pracownik, który jest zatrudniony poza terytorium Niderlandów na stałej konstrukcji na niderlandzkiej części szelfu kontynentalnego przez pracodawcę mającego siedzibę w Niderlandach, nie był ubezpieczony w ramach krajowego obowiązkowego ubezpieczenia pracowników jedynie z tego powodu, że nie mieszka on w Niderlandach, lecz w innym państwie członkowskim (w niniejszym przypadku: Hiszpanii), nawet jeżeli ma on niderlandzkie obywatelstwo i możliwość dobrowolnego ubezpieczenia się na zasadniczo takich samych warunkach, co warunki obowiązujące w przypadku obowiązkowego ubezpieczenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemierzających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (Republika Łotewska) w dniu 9 lipca 2010 r. — SIA Norma-A i SIA Dekom przeciwko Ludzas novada dome

(Sprawa C-348/10)

(2010/C 246/54)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SIA Norma-A i SIA Dekom

Strona pozwana: Ludzas novada dome

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2004/17/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że za umowę koncesji na usługi publiczne należy uznać umowę, przez którą zwycięskiemu oferentowi przyznaje się prawo do świadczenia autobusowych usług transportu publicznego w przypadkach, w których część wynagrodzenia stanowi prawo do gospodarczego wykorzystania usług transportu publicznego, przy czym jednocześnie organ zamawiający kompensuje usługodawcy straty powstałe w związku ze świadczeniem usług, a ponadto przepisy prawa publicznego regulujące świadczenie tych usług oraz umowa ograniczają ryzyko związane z gospodarczym wykorzystywaniem usług?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy art. 2d ust. 1 lit. b) dyrektywy 92/13/EWG w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 2007/66/WE ⁽²⁾ ma bezpośrednie zastosowanie na Łotwie z dniem 21 grudnia 2009 r.?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy art. 2d ust. 1 lit. b) dyrektywy 92/13/EWG należy interpretować w ten sposób, iż ma on zastosowanie do zamówień publicznych, które zostały udzielone przed upływem terminu na dostosowanie prawa krajowego do dyrektywy 2007/66/WE?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, Dz.U. L 134, s. 1

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywy Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych, Dz.U. L 335, s. 31

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 12 lipca 2010 r. — Nordea Pankki Suomi Oyj

(Sprawa C-350/10)

(2010/C 246/55)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nordea Pankki Suomi Oyj

Strona pozwana: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 13 część B lit. d) pkt 3 i 5 szóstej dyrektywy VAT 77/388/EWG ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że usługi swift, opisane w części 1 niniejszego postanowienia, wykorzystywane w obrocie płatniczym i do realizacji transakcji na papierach wartościowych pomiędzy instytucjami kredytowymi, są zwolnione z podatku VAT?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawa wymiaru (Dz.U. L 145, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-353/10)

(2010/C 246/56)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: M. Patakia)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Grecka, nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do dostosowania się do dyrektywy Rady 2006/117/Euratom z dnia 20 listopada 2006 r. w sprawie nadzoru i kontroli nad przemieszczaniem odpadów promieniotwórczych oraz wypalonego paliwa jądrowego ⁽¹⁾ bądź w każdym razie nie podając wspomnianych przepisów do wiadomości Komisji, naruszyła zobowiązania, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy 2006/117 do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 25 grudnia 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 5.12.2006, s. 21.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-354/10)

(2010/C 246/57)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i B. Stromsky)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Grecka, nie podjąwszy w przewidzianym terminie wszystkich działań koniecznych do odzyskania pomocy uznanej za bezprawnie przyznaną i niezgodną ze wspólnym rynkiem zgodnie z art. 1 ust. 1 (z wyjątkiem pomocy, o której mowa w art. 1 ust. 2 oraz w art. 2 i 3) decyzji Komisji z dnia 18 lipca 2007 r. [C(2007) 3251] w sprawie funduszu rezerwowego zwolnionego z podatku (pomoc państwa C-37/05), a w każdym razie nie informując należycie Komisji o działaniach podjętych w tym celu, naruszyła zobowiązania, które ciążyą na niej na podstawie art. 4, 5 i 6 wspomnianej decyzji oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Władze greckie nie powołały się na bezwzględną niemożliwość wykonania decyzji Komisji i trzy lata później nie wskazały, co dokładnie skontrolowały, w jakich przypadkach zażądano zwrotu pomocy i w jakich przypadkach nastąpił zwrot pomocy.

W szczególności władze te:

nie sprecyzowały w odniesieniu do każdego beneficjenta, jakiego rodzaju wydatki poniósł on, by być uprawnionym do pomocy na podstawie rozporządzenia w sprawie ogólnego wyłączenia;

nie obliczyły zakresu pomocy dla każdego beneficjenta;

rozciągnęły zwolnienie z obowiązku zwrotu pomocy także na sytuacje nieprzewidziane w decyzji;

błędnie obliczyły kwotę pomocy „de minimis” zwolnionej z obowiązku zwrotu;

nie zbadały ewentualnej kumulacji z inną pomocą;

opierając się na błędnej podstawie, nie obliczyły prawidłowo kwoty podlegającej odzyskaniu;

nie przedłożyły dokumentacji odnoszącej się do przypadków, w których miał miejsce zwrot pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2010 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-355/10)

(2010/C 246/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciel: M. Dean, A. Auersperger Matić, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2010/252/UE ⁽¹⁾ z dnia 26 kwietnia 2010 r. uzupełniającej kodeks graniczny Schengen w odniesieniu do ochrony granic morskich w kontekście współpracy operacyjnej koordynowanej przez Europejską Agencję ds. Zarządzania Współpracą Operacyjną na Granicach Zewnętrznych Państw Członkowskich Unii Europejskiej;

— utrzymanie w mocy skutków decyzji Rady do chwili zastąpienia jej decyzji;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji na tej podstawie, że wykracza ona poza zakres uprawnień wykonawczych wynikających z art. 12 ust. 5 kodeksu granicznego Schengen ⁽²⁾, jako że wprowadza zasady dotyczące „przechwytywania”, „poszukiwań i ratownictwa” oraz „sprowadzania na ląd”, których nie można uznać za objęte zakresem „ochrony”, zgodnie z określeniem podanym w art. 12 kodeksu granicznego Schengen, oraz za postanowienia niezasadnicze, a także zmienia zasadnicze postanowienia kodeksu granicznego Schengen, co jest zastrzeżone dla prawodawcy. Ponadto zaskarżona decyzja zmienia zobowiązania państw członkowskich UE dotyczącej działalności agencji Frontex określone w rozporządzeniu dotyczącym agencji Frontex ⁽³⁾.

W razie stwierdzenia nieważności decyzji przez Trybunał zdaniem Parlamentu wskazane jest jednak, by Trybunał skorzystał zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE ze swojego uprawnienia do utrzymania w mocy skutków zaskarżonej decyzji do chwili jej zastąpienia.

- (¹) Decyzja Rady z dnia 26 kwietnia 2010 r. uzupełniająca kodeks graniczny Schengen w odniesieniu do ochrony granic morskich w kontekście współpracy operacyjnej koordynowanej przez Europejską Agencję ds. Zarządzania Współpracą Operacyjną na Granicach Zewnętrznych Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. L 111, s. 20).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 105, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 z dnia 26 października 2004 r. ustanawiające Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. L 349, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-356/10)

(2010/C 246/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Walker, D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że w ramach postępowania w sprawie udzielenia przez Department of Agriculture and Food (Wydział Rolnictwa i Żywności) zamówień publicznych na znaki identyfikacji zwierząt, w związku ze stosowaniem kryteriów zdolności wykonania zamówienia przez oferentów jako kryteriów udzielenia zamówienia, a nie jako kryteriów wyboru, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 53 dyrektywy 2004/18/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że kryteria udzielania zamówienia stosowane przez Department of Agriculture and Food obejmowały kryteria zastrzeżone do stosowania na etapie wyboru, to znaczy zdolność wykonania danego zamówienia przez oferentów i że w konsekwencji Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 53 dyrektywy 2004/18/WE.

(¹) Dz.U. L 134, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-374/10)

(2010/C 246/60)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i M. Sundén, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla dostosowania się do dyrektywy 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym (¹), a w każdym razie nie powiadając o tym Komisji, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom państwa członkowskiego, ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 3 sierpnia 2009 r.

(¹) Dz.U. 2007 L 184, s. 17

SĄD

Postanowienie Sądu z dnia 14 lipca 2010 r. — Grupo Osborne przeciwko OHIM — Confecciones Sanfertús (TORO)

(Sprawa T-165/10) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Sprzeciw — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2010/C 246/61)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Grupo Osborne, SA (El Puerto de Santa María, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J.M. Iglesias Monravá)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Confecciones Sanfertús, SL (Graus, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 stycznia 2010 r. (sprawa R 638/2009-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Confecciones Sanfertús, SL a Grupo Osborne, SA.

Sentencja

1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.

2) Strona skarżąca pokrywa koszty postępowania.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 22 lipca 2010 r. — H przeciwko Radzie i in.

(Sprawa T-271/10 R)

(Postępowanie w sprawie środka tymczasowego — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Urzędnik krajowy oddelegowany do misji policyjnej Unii Europejskiej w Bośni i Hercegowinie — Decyzja o przeniesieniu z urzędu i obniżeniu grupy zaszerogowania — Wniosek o zawieszenie wykonania — Dopuszczalność — Brak pilnego charakteru)

(2010/C 246/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: H (Katania, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci C. Mereu i M. Velardo)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Vitro i G. Marhic, pełnomocnicy) i Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Erlbacher i B. Eggers, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji z dnia 7 kwietnia 2010 r. szefa misji policyjnej Unii Europejskiej (MPUE) w Bośni i Hercegowinie skutkującej obniżeniem grupy zaszerogowania i przeniesieniem skarżącej z urzędu.

Sentencja

1) Jedyne Radę Unii Europejskiej i Komisję Europejską uznaje się za stroną pozwaną.

2) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.

3) Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 5.6.2010.

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2010 r. — DBV przeciwko Komisji**(Sprawa T-297/10)**

(2010/C 246/63)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: DBV Deutscher Brennstoffvertrieb Würzburg GmbH (Würzburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Rudolph i A. Günther)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 404/2010 z dnia 10 maja 2010 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych aluminiowych kół pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

DBV Deutscher Brennstoffvertrieb Würzburg GmbH zaskarża rozporządzenie (UE) nr 404/2010 ⁽¹⁾, na mocy którego Komisja nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych aluminiowych kół pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi po pierwsze naruszenie podstawowych przepisów proceduralnych i prawa do obrony, ponieważ w toku postępowania, przed wydaniem zaskarżonego rozporządzenia, nie została wysłuchana, ani poinformowana i w związku z tym nie miała możliwości podjęcia obrony i przedstawienia swego stanowiska.

Po drugie skarżąca podnosi zaistnienie błędu w ustaleniach faktycznych i nadużycie władzy. W tym względzie podniesiono, że stan faktyczny został ustalony i przedstawiony w sposób nieprawidłowy. Skarżąca wyjaśnia, że nie zostały uwzględnione np. czasowo wyższy kurs dolara oraz podwyższone ceny ropy naftowej. Ponadto, w zakresie podniesionego nadużycia władzy, skarżąca podnosi, że Komisja nie dochowała zasady proporcjo-

nalności. Zdaniem skarżącej nadużycie władzy oraz naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 ⁽²⁾ wynikają między innymi z tego, że w toku dochodzenia nie zebrano odpowiednich informacji celem określenia zróżnicowanych należności celnych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 404/2010 z dnia 10 maja 2010 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych aluminiowych kół pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 117, s. 64).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2010 r. — Internationaler Hilfsfonds przeciwko Komisji**(Sprawa T-300/10)**

(2010/C 246/64)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Internationaler Hilfsfonds eV (Rosbach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokat H. Kaltenecker)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 29 kwietnia 2010 r. w zakresie w jakim Komisja odmawia w niej dostępu do dokumentów nieujawnionych lub ujawnionych jedynie w części;

— Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi skargę przeciwko decyzji Komisji z dnia 29 kwietnia 2010 r., w której Komisja częściowo oddaliła jej powtórny wniosek o dostęp do nieujawnionych dokumentów dotyczących umowy LIEN 97-2011.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi, co do zasady, że Komisja nie miała, na podstawie wyjątków z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾, uprawnień do odmowy dostępu do wnioskowanych dokumentów, dotyczących ochrony procesu podejmowania decyzji oraz prywatności i integralności osoby fizycznej. W związku z tym strona skarżąca podnosi również, że istnieje nadrzędny interes publiczny przemawiający za ujawnieniem dokumentów, do których dotychczas nie udzielono dostępu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2010 r. — Wam przeciwko Komisji

(Sprawa T-303/10)

(2010/C 246/65)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Wam SpA (Modena, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Roberti, I. Perego)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności spornej decyzji w całości lub w części w zakresie, w jakim w decyzji tej:

— stwierdza się, że WAM skorzystała z niezgodnej z prawem pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE na podstawie umowy o finansowanie z 1995 r. oraz umowy o finansowanie z 2000 r. — obu zawartych na podstawie art. 2 ustawy 394/1981;

— stwierdza się, że pomoc przyznana na podstawie umów z 1995 r. i 2000 r. jest niezgodna ze wspólnym rynkiem;

— nakazuje się odzyskanie niezgodnej ze wspólnym rynkiem pomocy w wyrażonej liczbowo wysokości oraz ponadto przewiduje się, że od kwot podlegających odzyskaniu należne są odsetki liczone od dnia przyznania tej pomocy WAM;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją zaskarżoną w niniejszej sprawie jest ta sama decyzja co w sprawie T-257/10 Włochy przeciwko Komisji⁽¹⁾.

WAM podnosi siedem zarzutów, twierdząc, że Komisja Europejska:

— w niniejszej sprawie błędnie zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE, a w każdym razie dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych oraz nie uzasadniła swej decyzji w zakresie, w jakim uznała, iż dopłaty do oprocentowania przyznane WAM na działania służące penetracji rynków państw trzecich mogły mieć wpływ na handel wewnątrz-wspólnotowy i zakłócać konkurencję, odbiegając od rozważań Trybunału przedstawionych w wyroku w sprawie C-494/06 P⁽²⁾ oraz Sądu w wyroku w sprawie T-316/04⁽³⁾, naruszając tym samym art. 266 TFUE;

— błędnie i bez uzasadnienia uznała, że art. 107 ust. 1 TFUE znajduje zastosowanie do finansowania, o którym tu mowa, nie uwzględniając zasad i przepisów stosowanych przez nią samą do podobnego wsparcia przeznaczanego dla działań służących penetracji rynków państw trzecich. Komisja nie uważała, że takie samo finansowanie było przyznawane w ramach systemu ustanowionego na podstawie ustawy 394/1981, naruszając tym samym także art. 108 ust. 1 TFUE i art. 1 lit. b) rozporządzenia nr 659/99;

— błędnie doszła do wniosku, nie formułując na tę okoliczność stosownego uzasadnienia, że pomoc, z której skorzystała WAM, była po części niezgodna ze wspólnym rynkiem, naruszając tym samym art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, rozporządzenie w sprawie pomocy *de minimis* oraz odpowiednie rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych;

— błędnie obliczyła ekwiwalent subwencji przyznanej WAM w postaci dopłat do oprocentowania;

— nie wszczęła postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE w celu ponownego wydania decyzji, której nieważność została stwierdzona przez Trybunał i Sąd, naruszając tym samym prawo do obrony przysługujące WAM;

— naruszyła zasady dobrej administracji i należytej staranności, w szczególności ze względu na zbyt długi czas trwania postępowania administracyjnego.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

⁽²⁾ C-494/06 P Komisja przeciwko Włochom i Wam, Zb.Orz. 2009, s. I-3639.

⁽³⁾ T-316/04 Wam przeciwko Komisji, Zb.Orz. 2004, s. II-3917.

**Postanowienie Sądu z dnia 7 lipca 2010 r. — Huta Buczek
i in. przeciwko Komisji****(Sprawy połączone T-440/07, T-465/07 i T-1/08) ⁽¹⁾**

(2010/C 246/66)

*Język postępowania: polski*Prezes drugiej izby zarządził częściowe wykreślenie spraw
połączonych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 64 z 8.3.2008.**Postanowienie Sądu z dnia 12 lipca 2010 r. — Bułgaria
przeciwko Komisji****(Sprawa T-499/07) ⁽¹⁾**

(2010/C 246/67)

Język postępowania: bułgarski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 8 lipca 2010 r. –Magazzu przeciwko Komisji

(Sprawa F-126/06) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Powołanie — Członkowie personelu tymczasowego powołani na urzędników — Osoby wpisane na listę rezerwy konkursu opublikowanego przed wejściem w życie nowego regulaminu pracowniczego — Zaszeregowanie do grupy na podstawie nowych mniej korzystnych przepisów — Prawa nabyte — Zasada niedyskryminacji — Artykuły 2, 5 i 12 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego)

(2010/C 246/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Salvatore Magazzu (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: początkowo adwokaci T. Bontinck i J. Feld, następnie adwokaci T. Bontinck i S. Woog)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 13 grudnia 2005 r., na mocy której skarżący, będący członkiem personelu tymczasowego zaszeregowanym do grupy A*11 oraz laureatem konkursu ogólnego COM/A/18/04 został na mocy przepisów załącznika XIII do regulaminu pracowniczego powołany na urzędnika z zaszeregowaniem do grupy A*6, stopień 2.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 310 z 16.12.2006, s. 32.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 8 lipca 2010 r. — Sotgia przeciwko Komisji

(Sprawa F-130/06) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Powołanie — Członkowie personelu tymczasowego powołani na urzędników — Kandydaci wpisani na listę rezerwy przed wejściem w życie nowego regulaminu pracowniczego — Zaszeregowanie do grupy na podstawie nowych mniej korzystnych przepisów — Artykuł 5 ust. 4 i art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego)

(2010/C 246/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Stefano Sotgia (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: początkowo adwokaci T. Bontinck i J. Feld, następnie adwokaci T. Bontinck i S. Woog)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i H. Krämer, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego wywołującej skutki prawne z dnia 16 kwietnia 2006 r., w której skarżący, członek personelu tymczasowego zaszeregowany do grupy A*11 i laureat konkursu otwartego EPSO/A/18/04, został powołany na urzędnika i zaszeregowany do grupy A*6, stopień 2, na podstawie przepisów załącznika XIII do regulaminu pracowniczego.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda strona pokrywa swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 30.12.2006, s. 86.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 8 lipca 2010 r. — Wybranowski przeciwko Komisji

(Sprawa F-17/08) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Konkurs otwarty — Nieumieszczenie nazwiska na liście rezerwy administratorów — Ocena z egzaminu ustnego — Ogłoszenie o konkursie EPSO/AD/60/06 — Uzasadnienie — Uprawnienia komisji konkursowej — Ocena kandydatów)

(2010/C 246/70)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: A. Wybranowski (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: adwokat Z. Wybranowski)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Zmiana lub stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursu EPSO/AD/60/06 AD5 o nieumieszczeniu nazwiska skarżącego na liście rezerwy administratorów tego konkursu w związku z wynikami egzaminu ustnego.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona
- 2) Andrzej Wybranowski zostaje obciążony kosztami postępowania

⁽¹⁾ Dz.U. C 158 z 21.6.2008, s. 25

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2010 r. — Stratakis przeciwko Komisji

(Sprawa F-37/10)

(2010/C 246/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sofoklis Stratakis (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat F. Sigalas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji jury konkursu ogólnego EPSO/AD/129/08 o nieuwzględnieniu skarżącego na liście rezerwowej opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji jury konkursu ogólnego EPSO/AD/129/08 z dnia 30 lipca 2009 r. o nieuwzględnieniu skarżącego na liście rezerwowej opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2010 r. — AD przeciwko Komisji

(Sprawa F-46/10)

(2010/C 246/72)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: AD (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat E. Boigelot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzyznaniu stronie skarżącej dodatku na gospodarstwo domowe.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji PMO z dnia 13 listopada 2009 r. o nieprzyznaniu stronie skarżącej dodatku na gospodarstwo domowe, przewidzianego w art. 1 ust. 2 załącznika VII do regulaminu pracowniczego;

— w każdym razie stwierdzenie nieważności decyzji PMO z dnia 9 września 2009 r. o nieprzyznaniu stronie skarżącej dodatku na gospodarstwo domowe, przewidzianego w art. 1 ust. 2 załącznika VII do regulaminu pracowniczego w zakresie w jakim decyzję tą można uznać za akt niekorzystny;

— dodatkowo, na wypadek gdyby Sąd stwierdził, że art. 1 ust. 2 załącznika VII do regulaminu pracowniczego zezwalał organowi upoważnionemu do zawierania umów (AHCC) na odmowę przyznania stronie skarżącej dodatku na gospodarstwo domowe z uwagi na niemożność zawarcia małżeństwa przez jej partnera z powodu jego orientacji seksualnej, traktowanej niekorzystnie w prawie krajowym tegoż partnera stwierdzenie niezgodności z prawem art. 1 ust. 2 lit. c) pkt iv) załącznika VII do regulaminu pracowniczego z tego względu, że zawiera on odesłanie do prawa państwa członkowskiego dla celów oceny możliwości zawarcia małżeństwa i w konsekwencji odmowa zastosowania tej przesłanki w niniejszym przypadku;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2010 r. — Z przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości

(Sprawa F-48/10)

(2010/C 246/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Z (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandebussche)

Strona pozwana: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o nałożeniu na stronę skarżącą sankcji dyscyplinarnej w postaci upomnienia na piśmie a także nakazanie stronie pozwanej zapłaty kwoty pieniężnej tytułem zadośćuczynienia za krzywdę.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 10 lipca 2009 r. o nałożeniu na stronę skarżącą sankcji dyscyplinarnej w postaci upomnienia na piśmie;

— w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 marca 2010 r. oddalającej zażalenie, która doręczona została w dniu 15 marca 2010 r.;

— nakazanie stronie pozwanej zapłaty kwoty 50000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę

— obciążenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 1 lipca 2010 r. — Bermejo Garde przeciwko EKES

(Sprawa F-51/10)

(2010/C 246/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Moises Bermejo Garde (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Przedmiot i opis sporu

Z jednej strony stwierdzenie nieważności ogłoszenia o wakacie CES nr 43/09 dotyczącego powołania na stanowisko dyrektora w Dyrekcji do spraw Ogólnych oraz wszystkich decyzji podjętych w oparciu o to ogłoszenie. Z drugiej strony nakazanie stronie pozwanej zapłaty na rzecz skarżącego kwoty pieniężnej tytułem odszkodowania.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności ogłoszenia o wakacie CES nr 43/09 dotyczącego powołania na stanowisko dyrektora w Dyrekcji do spraw Ogólnych;

— stwierdzenie nieważności wszystkich decyzji podjętych w oparciu o ogłoszenie o wakacie CES nr 43/09;

— zasądzenie od strony pozwanej kwoty 1000 EUR tytułem odszkodowania;

— obciążenie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2010 r. — Verheyden przeciwko Komisji**(Sprawa F-54/10)**

(2010/C 246/75)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Luc Verheyden (Angera, Włochy) (przedstawiciel: adwokat E. Boigelot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej wniosek skarżącego o objęcie traktowaniem równym traktowaniu zastrzeżonemu dla skarżących w sprawach F-5/05 i F-7/05.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji oddalającej wniosek złożony przez skarżącego w dniu 16 lipca 2009 r.;

— stwierdzenie nieważności w razie potrzeby wyraźnej decyzji z dnia 29 marca 2010 r. oddalającej zażalenie wniesione przez skarżącego w dniu 28 grudnia 2009 r.;

— zasądzenie od Komisji kwoty 3000 EUR tytułem odszkodowania;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2010 r. — Moschonaki przeciwko Komisji**(Sprawa F-55/10)**

(2010/C 246/76)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Chrysanthe Moschonaki (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: N. Lhoëst)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o odmowie uwzględnienia kandydatury skarżącej na stanowisko asystentki bibliotecznej i nakazanie Komisji zapłaty kwoty pieniężnej tytułem naprawienia szkody i zadośćuczynienia za krzywdę.

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 30 września 2009 r., w której organ ten odmówił uwzględnienia kandydatury skarżącej na stanowisko asystentki bibliotecznej w DGT.D.3, którą skarżąca wysłała w następstwie opublikowania ogłoszenia o wakacie COM/2009/1379;

— w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 31 marca 2010 r. oddalającej zażalenie wniesione przez skarżącą w dniu 28 grudnia 2009 r. na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;

— zasądzenie na rzecz skarżącej odszkodowania w wysokości 30000 EUR za poniesione szkody i krzywdę;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2010 r. — Hecq przeciwko Komisji**(Sprawa F-56/10)**

(2010/C 246/77)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: André Hecq (Chaumont-Gistoux, Belgia) (przedstawiciel: adwokat L. Vogel)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o odmowie całkowitego zwrotu określonych kosztów medycznych.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji przyjętej w dniu 20 października 2009 r. przez biuro ds. rozliczeń Kasy Chorych w Brukseli w formie rozliczenia nr 171, w którym odmówiono skarżącemu całkowitego zwrotu kosztów czterech wizyt u lekarza ogólnego, odbytych w dniach 17 lutego, 2 kwietnia, 23 kwietnia i 11 maja 2009 r., dwóch wizyt u lekarza specjalisty, odbytych w dniach 6 kwietnia i 15 czerwca 2009 r. a także dwóch zakupów lekarstw, w dniach 22 czerwca i 22 września 2009 r., które przepisane zostały przez psychiatrę Vandenborre;
 - w zakresie w jakim to potrzebne stwierdzenie nieważności decyzji przyjętej przez organ powołujący w dniu 13 kwietnia 2010 r. w zakresie w jakim na mocy tej decyzji zażalenie skarżącego z dnia 20 stycznia 2010 r. na wspomnianą decyzję z dnia 20 października 2009 r. zostało oddalone;
 - obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.
-

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

